

Innst. O. nr. 30

(2002-2003)

Innstilling til Odelstinget fra familie-, kultur- og administrasjonskomiteen

Ot.prp. nr. 107 (2001-2002)

Innstilling fra familie-, kultur- og administrasjonskomiteen om lov om endringer i lov 4. desember 1992 nr. 127 om kringkasting (Konvergens mv.)

Til Odelstinget

1. SAMMENDRAG

1.1 Innledning

1.1.1 *Bakgrunn - konvergens og teknologisk utvikling*

Den teknologiske utviklingen gjør det nødvendig å gå gjennom lov 4. desember 1992 nr. 127 om kringkasting (kringkastingsloven). Forslagene i proposisjonen representerer deler av Kultur- og kirkedepartementets oppfølging av Konvergensutvalgets anbefalinger i NOU 1999:26 "Konvergens - Sammenmelting av tele-, data- og mediesektorene".

1.1.2 *Hovedprinsipper i lovforslaget*

Deler av dagens reguleringssystem er basert på sektorlovgivning som kringkastingsloven, lov 23. juni 1995 nr. 39 om telekommunikasjon (teleloven), og gjennomføringen av e-handelsdirektivet (direktiv 2000/31/EF). Ut over dette finnes ingen samlet lovgivning for multimediatjenester. Tendensen til at sektorgrensene gradvis viskes ut er en utfordring, fordi deler av dagens reguleringssystem er basert på sektorlover. På kringkastingssektoren er tendensene til sektoroppløsning særlig tydelige i forhold til webcasting (Webcasting er en samlebetegnelse på kringkastingsliknende tjenester formidlet over Internett) og utviklingen av digitalt fjernsyn. Grensedragningen mot såkalte informasjonssamfunnstjenester og andre brukerinitierte tjenester er av stor betydning.

Dette skyldes blant annet at kringkasting og informasjonssamfunnstjenester er underlagt forskjellig regulering i internasjonale avtaler som Norge er bundet av.

Et hovedanliggende bak departementets forslag til lovendringer er å sikre at kringkastingsloven er mest mulig å jour med den teknologiske og markedsmessige utvikling på feltet.

En generell fare ved all regulering er at den kan forstyrre innovasjonen på området. Ved utformingen av lovforslaget har det vært en sentral målsetning at reguleringen i minst mulig grad skal hemme utviklingen på feltet. Forslagene i proposisjonen søker å ta hensyn til teknologisk utvikling gjennom å være teknologinøytrale der det er hensiktsmessig.

1.2 *Proposisjonens hovedinnhold*

Departementet foreslår at definisjonen av kringkasting i § 1-1 presiseres ved at det inntas et samtidighetskrav. Dette vil gi en klarere avgrensning av kringkastingsbegrepet mot brukerinitierte tjenester. For å sikre en hensiktsmessig praktisering av loven foreslås det også å ta inn en generell hjemmel for å unnta enkelte tjenester fra hele eller deler av loven.

Departementet foreslår videre å innskrenke den generelle konsesjonsplikten for drift av kringkasting etter § 2-1 til kun å gjelde kringkasting som formidles via trådløse, bakkebaserte senderanlegg. Det er særlig i denne type nett at kapasiteten er begrenset. For kringkastings tjenester som formidles over andre plattformer er det tilstrekkelig med en registreringsordning som gjør det klart hvem som redaksjonelt er ansvarlig for sendingen.

Konsesjonsplikten for kringkastingsanlegg etter § 2-2 første ledd blir foreslått innsnevret til bare å omfatte trådløse, bakkebaserte senderanlegg som ho-

vedsakelig vil bli benyttet til kringkasting eller lokalkringkasting.

Departementet ser det videre som påkrevet med en ny hjemmel som åpner for at Kongen kan gi nærmere regler for elektroniske programguider. Hjemmelen vil gjøre det mulig å handle raskt dersom det skulle vise seg at de elektroniske programguidene får en utforming som innebærer en fare for at norske allmennkringkastere marginaliseres.

Når det gjelder hjemmelen for å pålegge plikt til videreformidling av allmennkringkasternes sendinger i § 4-3, legger departementet opp til at denne bestemmelsen ikke lenger bare skal gjelde kabel-TV-anlegg, men gis en mer teknologinøytral utforming.

Det blir videre foreslått å overføre forskriftsmyndighet fra NRK til Kongen gjennom visse endringer i §§ 8-1 til 8-3.

I proposisjonen blir det redegjort for forslag fra Konvergensutvalget som departementet foreslår ikke gjennomføres. Dette gjelder blant annet utvalgets forslag om at man bør ha som et langsiktig mål å arbeide for en samlet IKT-lov, at alle regler som gjelder NRK spesielt bør samles i en særlov og at bestemmelsen i § 4-5 som gir myndighetene anledning til å legge ned forbud mot videresending av visse programkategorier, oppheves.

I proposisjonen redegjør departementet for forslag til visse endringer i reklameregelverket som departementet tar sikte på å fremme. Endringsforslagene knytter seg til forskrift om kringkasting og vil bli sendt på egen høring dersom Stortinget gir sin tilslutning til prinsippene for revisjon av regelverket.

1.3 Forslag til endringer i kringkastingsloven

1.3.1 Kringkastingsdefinisjonen

1.3.1.1 INNLEDNING

Dagens definisjon fremgår av kringkastingsloven § 1-1 første ledd og lyder:

"Med kringkasting menes utsending av tale, musikk, bilder og liknende med radiobølger eller over tråd, ment til å mottas direkte av allmennheten."

Definisjonen er teknologinøytral. Dette betyr at den i prinsippet kan omfatte all webcasting over Internett, forutsatt at det dreier seg om "utsending av tale, musikk, bilder og liknende" ment til å mottas "direkte av allmennheten". Definisjonens reelle omfang er noe uklart fordi det ikke fremgår direkte om de nye, interaktive tjenester omfattes. Sagt på en annen måte gir ikke definisjonens ordlyd entydig svar på om moderne audiovisuelle tjenester som video på forespørsel og webcasting faller inn under kringkastingsbegrepet.

Konvergensutvalget foreslo en presisering av definisjonen, ved at det inntas en forutsetning om sam-

tidig mottak. Utvalget ønsket en slik presisering fordi dette vil gjøre det helt klart at kringkastingsloven ikke kommer til anvendelse på tjenester som bestilles individuelt, for eksempel video på bestilling og Internett-tjenester der den enkelte bruker selv initierer utsendingen. Lovens saklige virkeområde ville derved bli klarere, samtidig som man ville sikre at kringkastingsreguleringen kun omfatter de konvensjonelle, redigerte kringkastingstjenestene.

Blant de instansene som kommenterte Konvergensutvalgets forslag til presisering av definisjonen var de aller fleste positive. Det var imidlertid enkelte som hadde reservasjoner til i hvilken grad en presisering knyttet til "samtidighet" i mottaket av signalene ville løse alle avgrensingsproblemer.

Norge har ratifisert Europarådets fjernsynskonvensjon 5. mai 1989 om fjernsyn over landegrensene, som materielt hovedsakelig er sammenfallende med TV-direktivet.

TV-direktivet er en del av EØS-avtalen og gjennomført i norsk rett i kringkastingsloven og -forskriften. Direktivets artikkel 1 angir definisjonen av fjernsynssending. Her er det bl.a. fastsatt at direktivet gjelder førstegangs utsending av fjernsynssendinger beregnet på allmennheten. Kommunikasjonstjenester som på individuelt anrop formidler informasjon eller andre meldinger, f.eks. telefakstjenester, elektroniske databanker og andre lignende tjenester, er ikke omfattet.

1.3.2 Departementets vurdering

Departementet vil understreke at det knytter seg et prinsipielt skille til hvorvidt en tjeneste er brukerinitiert eller ikke, og at kringkastingsdefinisjonen hviler på dette skillet. Departementet er klar over muligheten for at enkelte typer tjenester som er under utvikling ikke vil være interaktive eller brukerinitierte og derfor vil omfattes av kringkastingsdefinisjonen, selv om de ligger langt unna det man tradisjonelt tenker på med radio- eller TV-sendinger. Omfanget av slike tjenester er foreløpig beskjedt. Det vil være et skjønnsspørsmål hvilke tjenester som i utgangspunktet formidles som kringkasting, men som eventuelt kan anses å være så fjernt fra tradisjonell kringkasting at de ikke bør omfattes av definisjonen. Det er vanskelig å ta stilling til dette før man har sett konkrete eksempler på de tjenester det siktes til. Utviklingen bør derfor i stedet ses an og heller vurderes under unntakshjemmelen i § 1-1 sjette ledd. Om karakteren og mangfoldet av slike tjenester på sikt vil medføre en stor mengde unntak, kan det bli aktuelt å gjennomføre ytterligere presiseringer av kringkastingsdefinisjonen. På det nåværende tidspunkt er det etter departementets syn ikke nødvendig å foreta ytterligere presiseringer.

Uttrykket "ment til" har en historisk forankring. Departementet mener det vil være uheldig å gå vekk fra eksisterende formulering. Samtidig er det et viktig poeng at kringkasterens motivasjon rent generelt ikke bør være avgjørende for hva som betraktes som kringkasting. Det mest sentrale er at det teknisk sett er mulig for allmennheten å motta sendingene direkte og samtidig. Eventuell bruk av lagringsmuligheter påvirker ikke sendingens rettslige status. For å fange opp alle tilfeller har departementet tatt inn egnethetskriteriet i definisjonen som et tillegg til intensjonskriteriet.

Når det gjelder forståelsen av samtidighetskravet vil departementet vise til at tolkingen av begrepet må ha et praktisk utgangspunkt. Teoretisk og ytterst minimal forsinkelse som kan oppstå i selve overføringsprosessen må det ses bort fra.

1.3.3 Lovens virkeområde

Kringkastingsloven § 1-2 fjerde ledd lyder slik:

"Tele- og datatjenester omfattes ikke av denne lov."

Departementet foreslår å oppheve bestemmelsen. Dette forslaget er ikke omtalt i høringsnotatet.

Kringkastingslovens virkeområde bygger i utgangspunktet på positive angivelser. Dermed omfatter loven slik virksomhet som den selv beskriver. I lys av dette er det unødvendig å presisere hva som ikke er omfattet.

1.3.4 Konesjonsplikt og registreringsplikt for drift av kringkasting

1.3.4.1 INNLEDNING

Etter gjeldende kringkastingslov § 2-1 må alle unntatt Norsk rikskringkasting ha konsesjon for å drive kringkasting. NRKs rett til å drive kringkasting følger direkte av loven. Konesjonsplikten praktiseres forskjellig alt etter hvilke plattformer kringkasteren sender over. For kringkasting som distribueres over kabel eller satellitt har konsesjonsordningen vært utøvet meget liberalt. For kringkasting som distribueres via bakkesendere er mulighetene for å få konsesjon mindre. Dette har sammenheng med mangel på frekvensressurser.

Konvergensutvalget foreslo at konsesjonsplikten for kringkastingsvirksomhet bør bortfalle når dagens analoge frekvenser kan frigjøres for digitale sendinger. Utvalget la til grunn at det på dette tidspunkt ikke vil være vesentlig knapphet på distribusjonsressurser, og at det derfor heller ikke vil være grunnlag for å opprettholde en egen konsesjonsordning (utover en rent teknisk begrunnet konsesjonsordning knyttet til administrasjonen av frekvenser, som kan forvaltes av telemyndighetene). Utvalget foreslo samtidig at dersom konsesjonsplikten bortfaller, bør denne erstattes

av en registreringsplikt som kan sikre myndighetene oversikt over hvem som står ansvarlig for sendingene.

Av de høringsinstansene som kommenterte Konvergensutvalgets forslag var de fleste positive.

I høringsnotatet gav departementet uttrykk for at det fortsatt vil være begrenset tilgang på frekvensressurser i noe tid fremover. Selv om kapasiteten i et eventuelt digitalt bakkenett øker, kan det tenkes at etterspørselen øker tilsvarende fordi potensialet og interessen for å utvikle nye tjenester også blir større. Uavhengig av dette vil det gå noe tid før økt frekvenskapasitet er en realitet. Dagens begrensede kapasitet tilsier føringer på tildeling av kapasiteten blant annet ut fra kulturpolitiske hensyn.

Kabelnett og satellitt har større kapasitet. Departementet foreslo derfor i høringsnotatet å oppheve konsesjonsplikten for drift av kringkasting som sendes over de sistnevnte plattformene og å erstatte den med en registreringsplikt. For drift av kringkasting som distribueres via bakkebaserte, trådløse senderanlegg ble konsesjonsplikten foreslått opprettholdt.

1.3.4.2 DEPARTEMENTETS VURDERING

Departementet er av den oppfatning at generelle regler andre steder i lovverket ikke i tilfredsstillende grad gir mulighet for å ivareta viktige kulturpolitiske interesser. Departementet mener videre at en strengere regulering av sendinger over bakkebaserte nett sammenliknet med andre plattformer for elektronisk kommunikasjon er nødvendig. Årsaken er de begrensede frekvensressurser i slike nett, samt den store dekningsgraden i befolkningen i kombinasjon med muligheten for enkelt og billig mottak.

Teknologiutviklingen gjør at frekvensressursene stadig utnyttes bedre. Konesjonsplikten vil bli vurdert på ny etter hvert som knappheten blir mindre.

Forslaget om registreringsplikt vil innebære en viss forskjellsbehandling mellom kringkasting og andre medier. Departementet anser kringkastingsmediets gjennomslagskraft og tilstedeværelse i folks hjem for å gjøre forskjellene berettiget. Videre kan forskjeller begrunnes ut fra de særlige regler om innholdet av kringkastingsssendinger som følger av kringkastingsloven og av Norges internasjonale forpliktelser. Håndhevingshensyn tilsier at myndighetene til enhver tid må ha oversikt over hvem som sitter med det redaksjonelle ansvar for sendingene. Departementet ser det som mer fleksibelt å etablere en fullmaktshjemmel enn å innta en bestemmelse om registreringsplikt direkte i loven. Hvis det på et senere tidspunkt skulle vise seg at en registreringsplikt likevel ikke er nødvendig, eller at den bør begrenses, bør det være mulig å gjøre dette uten lovendring.

Departementet er enig i at det bør fremgå tydeligere av lovteksten at konsesjonsplikten innsnevres til

å gjelde kringkasting over trådløse, bakkebaserte senderanlegg. Departementet har derfor foretatt en presisering slik at endringen kommer klarere frem.

1.3.5 Konesjonsplikt for kringkastingsanlegg

1.3.5.1 INNLEDNING

Kringkastingsloven § 2-2 krever konsesjon for opprettelse og drift av anlegg for kringkasting eller nærkringkasting eller videresending av kringkasting eller nærkringkasting. Det kreves i tillegg teknisk konsesjon etter teleloven § 5-3 for bruk av frekvensspekteret.

Konvergensutvalgets forslag: Dagens lovregulering innebærer et to-sporet system ved at aktører som ønsker å etablere og drive et senderanlegg må ha konsesjon fra både tele- og kringkastingsmyndighetene. Konvergensutvalgets utgangspunkt var at digitaliseringen av nettverkene gjør at det blir mindre forskjeller mellom kringkastingsnett og telenett. Begge nett er i stand til å formidle både tele- og kringkastings tjenester (nettverkskonvergens). Utvalget hevdet at dette tilsier at alle typer nett bør reguleres mest mulig likt, og helst innenfor rammene av ett lovverk, for å motvirke at de regulatoriske rammebetingelsene får uønskede konkurransevridende virkninger. Utvalget mente en mer enhetlig regulering kan oppnås ved å oppheve § 2-2 i kringkastingsloven, og å legge opp til at selve distribusjonen i større grad reguleres gjennom telelovens bestemmelser.

Ikke mange høringsinstanser kommenterte Konvergensutvalgets forslag på dette punkt. Av de som gav kommentarer var imidlertid flertallet positive til at kringkastingsloven § 2-2 oppheves.

I høringsnotatet la departementet til grunn at selv om digitaliseringen av det bakkebaserte kringkastingsnettet vil føre til at det kan formidles et langt større antall kanaler enn i dag, så vil det fortsatt være en knapphet på frekvenser i bakkenettet. Disse vil fortsatt i noe tid utgjøre en begrenset ressurs. Ser man noen år frem i tid kan dette endre seg. Men lovforslaget må ta utgangspunkt i dagens situasjon. Frekvensknapphet tilsier at det må finnes hjemmel for å stille kulturpolitisk begrunnede vilkår. Etter hvert som frekvensknappheten blir mindre vil konsesjonsplikten bli vurdert på ny.

1.3.5.2 DEPARTEMENTETS VURDERING

Dagens regelverk krever at innehaveren av kringkastingsanlegget også har frekvenskonsesjon etter teleloven. Departementet anser det som påkrevet å opprettholde dagens ordning. Slik departementet ser det, faller de to konsesjonsbestemmelsene i hhv. kringkastingsloven og teleloven naturlig inn i et system som baserer seg på én regulering for innhold og én for distribusjon. Det er imidlertid grunn til å understreke at systemet i praksis vil fungere slik at ak-

tørene vil oppleve det som én konsesjonsordning, men med hjemmel i to forskjellige lover. Det følger av forslaget til § 2-2 første ledd andre punktum at frekvenskonsesjonen og anleggskonsesjonen skal gis samlet og vil utgjøre et integrert hele. Følgelig kan systemet de to sektorlovene etablerer først og fremst betraktes som uttrykk for en hensiktsmessig arbeidsdeling internt i forvaltningen.

Departementet legger til grunn at konsesjonsordningen lar seg opprettholde også under det nye EU-regelverket om elektronisk kommunikasjon.

Departementet vil understreke at det ikke har vært intensjonen å utvide området for konsesjonsmyndigheten til også å gjelde anlegg for elektronisk kommunikasjon som tradisjonelt ikke har blitt benyttet til formidling av kringkasting. Departementet ser imidlertid at forslaget i høringsnotatet kan oppfattes som noe uklart på dette punkt og har derfor inntatt en presisering. Denne gjør det klart at det kun er trådløse, bakkebaserte senderanlegg som er omfattet. Videre er det bare anlegg som hovedsakelig benyttes til å distribuere kringkasting som vil være konsesjonspliktige.

Departementet foreslår å oppheve bestemmelsens tredje ledd. Denne forbyr kringkasting eller videresending av signaler fra kringkastere som ikke har konsesjon. Etter hvert som det blir mulig å formidle flere kanaler kan et slikt krav bli for omfattende.

1.3.6 Organisering av multiplekseren

1.3.6.1 INNLEDNING

Multipleksing er en prosess hvor lyd, bilde og data for et fjernsynsprogram eller andre digitale tjenester kombineres og settes sammen med andre tjenester og andre nødvendige data for videresending i et digitalt distribusjonsnett. Det finnes ingen regulering av dette i dag.

I høringsnotatet gav departementet uttrykk for at det beste vil være om aktørene selv enes om og organiserer den tekniske delen knyttet til drift av multiplekseren. Dersom samarbeidet ikke fungerer, kan det imidlertid være behov for regulatoriske tiltak. Av denne grunn foreslo departementet å gi Kongen fullmakt til å fastsette nærmere bestemmelser om organisering av multiplekseren og multipleksoperatørens virksomhet.

1.3.6.2 DEPARTEMENTETS VURDERING

Departementets forslag tok sikte på å etablere en fullmaktshjemmel for gjennom nærmere forskrifter å kunne regulere multipleksoperatøren i digitale bakkenett for kringkasting. I utgangspunktet er multipleksing en teknisk prosess i distribusjonen av kringkastings signaler. Via forskjellige modeller for tildeling av frekvenskapasitet kan man imidlertid tenke seg at multipleksoperatøren får en strategisk viktig

posisjon i nettet. I forbindelse med dette kan det oppstå et reguleringsbehov. Når det gjelder det planlagte digitale bakkenettet for fjernsyn antar departementet at den modellen som er valgt, der all kapasitet i nettet skal tildeles én aktør, ikke vil medføre noe ytterligere reguleringsbehov. DAB-nettet som hovedsakelig benyttes til radio bygger imidlertid på en annen modell. Her er hver enkelt kringkaster tildelt kapasitet. En slik modell kan kreve nærmere regulering. Foreløpig har imidlertid ikke behovet vært til stede. Dette kan endre seg når den kommersielle gjennomslagskraften til digital radio øker. Denne har foreløpig vært beskjednen som følge av liten utbredelse av digitalt motaksutstyr i befolkningen. Departementet vil være forsiktig med å foreslå regulering før et konkret behov har avtegnet seg. På dette grunnlag legger departementet ikke frem noe forslag om en fullmaktshjemmel for regulering av multiplekseren. Innføring av en slik fullmaktshjemmel vil bli vurdert på nytt om det avtegner seg et større behov for slik regulering enn i dag.

1.3.7 Formidlingsplikt

1.3.7.1 INNLEDNING

Kabeloperatørene har i dag plikt til å formidle NRKs fjernsynssendinger, TV2s fjernsynssendinger og bakkesendt allment lokal fjernsyn i sine nett, jf. kringkastingsloven § 4-3 og kringkastingsforskriften § 4-2. De formidlingspliktige programmene skal formidles over kanaler som er tilgjengelige for alle abonnenter i nettet. Formålet med bestemmelser om formidlingsplikt er dels å sikre allmennkringkasterne distribusjon, dels å sikre forbrukerne visse rettigheter i forhold til tilbudet i nettene.

Konvergensutvalget delte seg i synet på behovet for formidlingsplikt i fremtiden. En del av utvalget så det som tvilsomt om ordningen med formidlingsplikt har noen reell betydning. Dette ble begrunnet med at kabeloperatørene er avhengige av å kunne tilby sine abonnenter attraktive programmer. I praksis kan det innebære at de også vil tilby TV2 og NRK uavhengig av om det foreligger en plikt til dette. Denne delen av utvalget så det derfor som nærliggende at allmennkringkasterne uansett vil være sikret distribusjon over kabelnettene.

En annen del av utvalget la til grunn at det antakelig fortsatt vil være slik at kapasiteten i kabelnettene vil variere fra område til område, og at det derfor ikke er gitt at kabelnettene vil være preget av stor kapasitet overalt. Denne delen av utvalget anbefalte derfor at ordningen med formidlingsplikt videreføres.

De som var skeptiske til å oppheve bestemmelsen viste blant annet til at formidlingsplikten fortsatt sik-

rer kabelabonentene tilgang til allmennkringkasternes sendinger. Flere mente at formidlingsplikten også burde utvides til å omfatte trådløs distribusjon.

EUs nye direktiver for elektronisk kommunikasjon åpner for at det pålegges formidlingsplikt. Forutsetningen er at slike forpliktelser er rimelige og proporsjonale i hvert enkelt tilfelle.

Av høringsnotatet framgikk det at departementet så det som for tidlig å oppheve formidlingsplikten i kabelnett så lenge nettene i hovedsak fortsatt er analoge.

1.3.7.2 DEPARTEMENTETS VURDERING

Det kan ikke utelukkes at kapasiteten i kabelnettene kan være meget høy om noen år. I så fall vil det være mindre behov for formidlingspliktbestemmelsen i loven. Foreløpig er imidlertid kapasiteten i kabelnett begrenset. Det er derfor for tidlig å oppheve formidlingsplikten. Det er et viktig prinsipp for lovrevisjonen at regelverket ikke bare skal ta høyde for fremtidig utvikling - det må også stemme overens med dagens teknologiske landskap. For øvrig vil departementet vise til at spørsmålet om å innføre en generell fullmaktshjemmel for å kunne pålegge videreformidlingsplikt i ethvert nettverk er et annet enn spørsmålet om dagens formidlingsplikt i kabel skal opprettholdes. Det første er et spørsmål om myndighetene i det hele tatt bør ha muligheten til å kunne pålegge videreformidlingsplikt hvis det anses som nødvendig. Det andre er et spørsmål om det i dagens situasjon er nødvendig å ha slik videreformidlingsplikt i kabel. Forskjellen illustreres for så vidt av at enkelte høringsinstanser er imot videreformidlingsplikt i kabel, men støtter en generell hjemmelsfullmakt.

Når det gjelder den historiske bakgrunnen for videreformidlingsplikten, vil departementet bemerke at det da ordningen ble innført bare fantes én norsk allmennkringkaster - NRK. NRK hadde eiermakt i det analoge bakkebaserte sendenettet for kringkasting. Dette bidro til å sikre formidling av kanalens sendinger. Andre plattformen som for eksempel satellitt spilte en beskjeden rolle. I dag er situasjonen endret. Det er flere allmennkringkastingskanaler, og disse har ikke eiermakt i noe nett. Hovedhensynene bak forslaget er å sikre allmennkringkasterne distribusjon samt å sikre seerne et visst tilbud i nettene. Dette utgangspunktet gjør det velbegrunnet å innføre en teknologinøytral lov hjemmel for å kunne pålegge formidlingsplikt.

Spørsmålet om hvorvidt kabelselskapene bør være pålagt formidlingsplikt er en annen vurdering enn om det bør innføres en generell hjemmel for å kunne pålegge en slik plikt. Dette er det ikke naturlig å drøfte nærmere her.

1.3.8 *Elektroniske programguider*

1.3.8.1 INNLEDNING

En elektronisk programguide (EPG) er et hjelpemiddel for TV-seerne til å orientere seg i tilbudet av program og tjenester i digitale tv-sendinger. En EPG inneholder bl.a. kanal- og programoversikter, samt søke- og programmeringsmuligheter. Det er ventet at EPG-ene etter hvert også vil inkludere tilbud om andre tjenester enn tradisjonell kringkasting (bank, billetjtjenester etc). Sannsynligvis vil EPG-ene kunne få stor innvirkning på den fremtidige bruken av fjernsynsmediet, og utformingen av disse reiser følgelig sentrale kulturpolitiske problemstillinger. Utfordringen består særlig i at operatørene av programguidene får en portvaksfunksjon som i prinsippet gjør det mulig å promotere egne programmer og tjenester, på bekostning av andre program- og tjenesteleverandører. Det er for eksempel sannsynlig at fremtidens programguider vil omfatte en funksjon der deler av sendingene automatisk lagres i minnet til dekodere. Brukerne kan følgelig få tilgang til et "bibliotek" av ferske sendinger. Dette reiser spørsmålet om hvem som skal bestemme hvilke programmer som skal lastes ned. I utgangspunktet vil en vertikalt integrert systemoperatør ha incentiver til å prioritere egne kanaler og programmer.

Konvergensutvalget foreslo at det i kringkastingensloven blir inntatt en generell hjemmel for å regulere utformingen av elektroniske programguider. Utvalget pekte i sin begrunnelse på EPG-enes fremtidige innflytelse, og viktigheten av at de aktørene som opererer selve distribusjonsplattformen ikke misbruker sin posisjon til å gi egne tjenestetilbud et fortrinn. Videre viste utvalget til betydningen av å hindre at norske tilbud generelt, og allmennkringkasterne spesielt, får en marginal plassering på EPG-ene. Utvalget konkluderte med at det foreløpig var for tidlig å foreslå konkrete regulerings tiltak. Det anbefalte derfor bare at det i loven blir tatt inn en generell hjemmel til å regulere utformingen av EPG-er.

1.3.8.2 DEPARTEMENTETS VURDERING

I dagens situasjon er det vanskelig å si eksakt hvorledes utviklingen vil bli. Departementets prinsipielle utgangspunkt har vært at ny regulering skal dekke et konkret behov. Enkelte av høringsinstansene har gitt uttrykk for at det er tvilsomt om det noensinne vil oppstå et reguleringsbehov. Departementet erkjenner at det er usikkerhet rundt utformingen av EPG-er og tilsvarende navigeringsverktøy. Følgelig er også reguleringsbehovet uklart. På dette området er det imidlertid nødvendig å kunne reagere raskt hvis det først er behov for inngrep. Det vil være uheldig hvis forholdene festner seg før de nødvendige fullmakter for inngrep er på plass. Departementet ser

det derfor som nødvendig og berettiget å lovfeste en fullmaktshjemmel allerede før det er klart hvorledes EPG-ene vil se ut.

1.3.9 *Unntaksbestemmelse*

1.3.9.1 INNLEDNING

Etter kringkastingensloven § 1-1 har Kongen hjemmel til å avgjøre hva som i tvilstilfeller skal regnes for å falle innenfor definisjonen av kringkasting, kringkaster, lokalkringkasting, reklame og sponsing.

1.3.9.2 DEPARTEMENTETS VURDERING

Departementet presiserte i sitt høringsnotat at unntaksadgangen er ment å være snever, og den innebærer således ikke en uthuling av kringkastingensdefinisjonen. Selv om det åpnes for et visst skjønn vil denne myndigheten måtte utøves i overensstemmelse med alminnelige forvaltningsrettslige prinsipper. Det er vanlig at forvaltningsorganer på forskjellige områder utøver en varierende grad av skjønn, uten at det i seg selv kan sies å ligge noen fare for forskjellsbehandling i dette. Departementet kan derfor ikke se at bestemmelsen vil medføre fare for tilfeldigheter eller ulikheter.

Det er hensiktsmessig at forvaltningen har adgang til å unnta enkelte tjenester fra lovens bestemmelser, for å sikre en målrettet og fleksibel håndheving av loven. Slik er det mulig å unngå regulering av visse kringkastingstjenester om hensynene bak loven ikke slår til. I andre tilfeller kan det være mer hensiktsmessig å fatte vedtak som går ut på at individuelle tjenester gis unntak fra enkelte lovbestemmelser snarere enn å gi dispensasjon fra hele loven.

1.3.10 *NRK som forskriftsmyndighet for forskrifter om kringkastingssavgifter, inndrivning, omsetning av materiell m.m.*

Etter någjeldende bestemmelser i kringkastingensloven kapittel 8 har NRK hjemmel til å fastsette en rekke forskrifter om omsetning av materiell, kringkastingssavgift, inndrivning mm. Med hjemmel i § 8-1 gir NRK forskrift om meldeplikt for overdragelse av kringkastingsmottaker. Etter § 8-2 første ledd gir NRK forskrifter om meldeplikten ved innførsel, salg, utleie eller utlån av kringkastingsmottaker og antenner. Etter andre ledd avgjør NRK hva som skal forstås med tilbehør eller deler til mottaker. I medhold av § 8-3 annet ledd gir NRK forskrift om innkreving av kringkastingssavgift, tilleggsavgift og renter, og kan etter tredje ledd ved forskrift eller enkeltvedtak fritta for avgifter. I høringsnotatet gav departementet uttrykk for et ønske om å innføre et prinsipielt skille mellom NRK som mottaker av kringkastingssavgift og som regulerende myndighet for kringkastingssavgiften. For å oppnå dette foreslo departementet at

hjemmelen for fastsetting av forskrifter vedrørende kringkastingsavgift skulle overføres fra NRK til Kongen. Deretter vil myndigheten bli delegert videre til departementet eller et underliggende organ.

1.4 Andre forslag fremmet av Konvergensutvalget

I tillegg til det som er omtalt ovenfor lanserte Konvergensutvalget flere andre forslag til endringer i kringkastingsloven. Dette er forslag som departementet ikke er innstilt på å følge opp i denne omgang. Departementet har likevel funnet det hensiktsmessig å knytte enkelte bemerkninger til forslagene.

Dette gjelder forslag knyttet til lovstrukturen på området, abonnementsvalg i kabelnettet, lovregulering av NRK og forbud mot videresending av visse sendinger.

Utvalget fremla prinsipielle synspunkter på "arbeidsdelingen" mellom tele- og kringkastingslovene. Det ble argumentert for at man på kort sikt bør arbeide for at teleloven i størst mulig grad skal være en lov som regulerer distribusjon, mens kringkastingsloven i hovedsak skal regulere innhold. Departementet mener det er riktig så langt det lar seg gjøre å bygge på skillet mellom innhold og distribusjon ved utarbeidelse av ny lovgivning. I forlengelsen av det som er sagt ovenfor kan departementet ikke se det som hensiktsmessig å arbeide for en felles informasjons- og kommunikasjonsteknologilov. Departementet tar følgelig sikte på å fortsette å rendyrke de prinsipielle skillelinjene som er beskrevet ovenfor.

Et flertall i Konvergensutvalget foreslo at bestemmelsene om abonnementsvalg, jf. kringkastingsloven § 4-4, jf. kringkastingsforskriften § 4-3 bør vurderes opphevet. Valgordningen gir abonnentene mulighet til å bestemme hvilke kanaler som skal distribueres i kabelanlegg for kringkasting i tillegg til de formidlingspliktige kanalene.

Departementet konstaterer at valgordningen til nå har fungert tilfredsstillende og har konkludert med at det er for tidlig å foreslå en lovendring.

Konvergensutvalget foreslo at alle regler i kringkastingsloven som gjelder NRK spesielt bør samles i en særlov. Departementet kan ikke se vesentlige fordeler ved dette. Departementet har konkludert med at reguleringen av NRK inntil videre bør følge av kringkastingsloven.

Et flertall i utvalget ønsket å oppheve bestemmelsen i lovens § 4-5 som gir myndighetene adgang til å legge ned forbud mot videresending av visse programkategorier. Denne adgangen gjelder programmer som strider mot norsk lov. Departementet har i sin vurdering lagt til grunn mindretallets utgangspunkt og følgelig konkludert med at bestemmelsen bør opprettholdes.

1.5 Reklame- og sponseregler

1.5.1 Innledning

Departementet er innstilt på å gjennomføre enkelte endringer i reglene om reklame- og sponning i forskrift av 28. februar 1997 nr. 153 om kringkasting. Flere av de nåværende reguleringene bygger på tidligere drøftinger og prinsipielle standpunkt fra Stortinget. Departementet har derfor funnet det riktig å orientere Stortinget om innholdet i de forslagene departementet vil sende på høring.

Departementet mener enkelte av bestemmelsene om reklame og sponning ikke har en hensiktsmessig utforming. Alle begrensninger i adgangen til reklame og sponning bygger på en balanse mellom forbrukerhensyn og hensynet til de kommersielle, reklamefinansierte kanalenes konkurransevne og økonomi. Målsetningen er å få en så høy grad av publikumsvennlighet som mulig, men på en måte som virker minst mulig inngripende for kringkasterne. Departementet mener at forslagene nedenfor i større grad ivaretar denne målsetningen enn dagens regelverk.

1.5.2 Gjeldende rett

Det følger av kringkastingsforskriften § 3-7 at nyhets-, aktualitets- og dokumentarprogram og religiøse program ikke kan avbrytes av reklameinnslag. Hvis en spillefilm eller film laget for fjernsyn - herunder fiksjonsbaserte serier og programmer - avbrytes, kan det sendes reklameinnslag i ett av avbruddene hvis avbruddet varer i minst 20 minutter. Adgangen til å avbryte fjernsynsprogram etter EØS' TV-direktiv er mer liberal. Bl.a. kan nyhets-, aktualitets- og dokumentarsendinger brytes av reklame eller telekjøp på visse vilkår dersom varigheten er mer enn 30 minutter.

Kringkastingsforskriften § 3-10 bestemmer at sponsor kun skal identifiseres muntlig og/eller ved et ikke-bevegelig bilde av sponsors navn, varemerke eller logo. Tilsvarende forbud følger ikke av TV-direktivet.

1.5.3 Departementets vurdering

Ved en sammenlikning mellom de norske reglene og TV-direktivet kan det konstateres at de norske reglene er strengere på flere områder.

Videresending av fjernsynssendinger i norske kringkastingsnett fra land som er forpliktet etter TV-direktivets bestemmelser, skal følge senderlandets lovgivning. Når det gjelder regler om reklameavbrudd mv. er senderlandenes lovgivning i mange tilfeller mer liberal enn den norske lovgivningen. Kringkasterne som retter sendinger mot det norske markedet kan dermed få en konkurransefordel om de er underlagt et annet lands jurisdiksjon.

Reglene om plassering av reklame skal bl.a. sikre at publikum uforstyrret kan følge med i programmene. Etter departementets vurdering fremmer ikke de nåværende reglene i tilstrekkelig grad dette formålet. Kringkastingsforskriften bestemmer bl.a. at det kan sendes reklame i et avbrudd av en spillefilm, hvis avbruddet varer i minst 20 minutter. Det er forbudt å avbryte nyhets- eller aktualitetsprogram med reklame, men det er ikke forbudt å avbryte sendingene med andre program. En konsekvens av denne reguleringen er at lengre program, som spillefilmer, ofte avbrytes av program som omgis av reklamesendinger. Avbruddene blir dermed betydelig lengre enn om enkeltstående reklameavbrudd hadde vært tillatt. Dette er uheldig både fra seernes og kringkasternes synsvinkel og for filmen som verk. For øvrig er det grunn til å bemerke at regelverket slik det er i dag, gjør det lite attraktivt for norske kringkastere å sende filmer av lengre varighet, i og med at filmen ikke genererer inntekter under sending. Departementet mener det er uheldig hvis dette legger et press på norske filmprodusenter for å holde filmene under en viss lengde for at de skal oppnå visningsavtale. Departementet er derfor innstilt på å foreslå å endre adgangen til å sende reklame i avbrudd i bl.a. spillefilmer og i naturlige pauser i lengre programmer, for eksempel i nyhetsmagasiner. I spillefilmer vil departementet gå inn for at det åpnes for ett reklameavbrudd. Når det bare er snakk om ett avbrudd i løpet av hele filmen, vil seerne neppe oppleve det som mer forstyrrende enn dagens ordning.

I Ot.prp. nr. 63 (1998-1999) foreslo departementet at det burde gjelde ulike regler for NRK og de kommersielle kringkasterne når det gjelder sponsoridentifikasjon. De kommersielle kringkasterne burde kunne bruke bevegelige bilder som sponsoridentifikasjon, mens dette ikke skulle være tillatt for NRK. Ved Stortingets behandling av saken gikk flertallet mot departementets forslag, og dagens regelverk tillater bare at sponsorer identifiseres ved et ikke-bevegelig bilde. I St.meld. nr. 57 (2000-2001) "I yttringsfrihetens tjeneste", foreslo departementet at det bør åpnes for bruk av bevegelige bilder ved identifikasjon av sponsor i lokal fjernsynets egenproduserte sendinger. Komitéflertallet var enig i dette. Departementet mener fortsatt at det også bør gjelde ulike regler for sponsoridentifikasjon i NRK og i de riksdekkende kommersielle kringkasternes sendinger. Det er imidlertid neppe hensiktsmessig at det gjelder ulike regler for hhv. lokale og nasjonale kommersielle aktører. På denne bakgrunn er departementet innstilt på at det blir åpnet for bruk av bevegelige bilder i de kommersielle kringkasternes sponsoridentifikasjon, uavhengig av deres dekningsområde. Regelverket som gjelder for NRK foreslås opprettholdt slik at NRK fortsatt bare vil kunne vise stillbilder.

2. KOMITEENS MERKNADER

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Eirin Faldet, Trond Giske og Torny Pedersen, fra Høyre, Afshan Rafiq, lederen Sonja Irene Sjøli og Olemic Thommessen, fra Fremskrittspartiet, Ulf Erik Knudsen og Karin S. Woldseth, fra Sosialistisk Venstreparti, Magnar Lund Berge og May Hansen, fra Kristelig Folkeparti, Dagrun Eriksen og Ola T. Lånke og fra Senterpartiet, Ola T. Heggem, deler Regjeringens syn i at det er et behov for å endre lov av 4. desember 1992 nr. 127 om kringkasting. Komiteen konstaterer at lovforslaget som er lagt frem i stor grad har sin bakgrunn i Konvergensutvalgets anbefalinger. Det overordnede mål for dette arbeidet er å sørge for at det rettslige rammeverket er à jour med den teknologiske og markedsmessige utviklingen på feltet.

Komiteen viser til at behovet for endring er oppstått særlig under hensyn til tre forhold:

1. Den teknologiske utviklingen.
2. At det i noen tilfeller ikke er samsvar mellom norsk lov og TV-direktivet som er en del av EØS-avtalen.
3. Erfaringer knyttet til driften av kommersiell kringkasting.

Når det gjelder punkt 1; Den teknologiske utviklingen, er denne blant annet omtalt i Stortingest behandling av St.meld. nr. 57 (2000-2001) Mediemeldingen, jf. Innst. S. nr. 142 (2001-2002) våren 2002.

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Sosialistisk Venstreparti, viser til at utviklingen fører til at det blir plass til mange flere kanaler enn før. Etter hvert som kapasiteten øker, kan legitimiteten for et detaljert reguleringsregime svekkes. Endringene skjer imidlertid over noen år. Inntil videre kan derfor konsesjonene representere sentrale mediepolitiske instrumenter.

Flertallet viser til at internasjonalt er man i ferd med å utvikle et system hvor reguleringsmyndighetene er uavhengige av det politiske system. Dette for å ivareta reell konkurranse, yttringsfrihet og mediemangfold. Europarådet har vedtatt en anbefaling til sine medlemsland om i størst mulig grad å tilstrebe politisk uavhengige regulatorer.

Med hensyn til grenseoppgangen i forhold til ny teknologi viser flertallet til sitt brev til Kirke- og kulturdepartementet av 22. oktober 2002 - og statsrådens svar på dette av 29. oktober 2002. (Brevene følger som vedlegg til denne innstilling). Flertallet tar statsrådens svar til etterretning, og legger de grensdragninger som fremgår av svarbrevet til grunn for

sin vurdering av loven - med de unntak som fremkommer i komiteens merknader i denne sak.

Et annet flertall, medlemmene fra Høyre, Fremskrittspartiet og Kristelig Folkeparti, understreker at det er en generell fare ved alle reguleringer at de kan forstyrre innovasjonen på et område. Dette flertallet mener man ved utforming av forskrifter og konkret politikk i forbindelse med denne loven må ha som en sentral målsetting at reguleringene i minst mulig grad hemmer utviklingen på feltet.

Dette flertallet viser til gjeldende kringkastingsforskrift og påpeker at denne er svært detaljert utformet. Dette flertallet mener det må være riktig å tilstrebe en enklere forskrift med færre og romsligere regler. Dette bør vurderes oppnådd ved en gjennomgang der større grep tilstrebes. Dette flertallet vil påpeke at kringkastingsfeltet i Norge er oversiktlig og at eventuelle uheldige utviklings trekk lett vil bli påpekt. Dette tilsier en stor romslighet i regelverket, og åpner mulighetene for skreddersøm med sikte på å gi de enkelte aktører gode utviklingsmuligheter.

I fremtiden mener komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet at utviklingen vil gi grunnlag for at Kringkastingsloven må revideres og tilpasses den digitale mediehverdagen som står for døren, dvs. konvergeres mot et enhetlig lovverk for tele-, data- og mediemarkedet og medieformidling generelt. Disse medlemmer har merket seg Konvergensutvalgets forslag om at man bør ha som et langsiktig mål å arbeide for en samlet IKT-lov. Disse medlemmer deler dette syn og vil be om at Regjeringen kommer tilbake med en vurdering av dette innen stortingsperiodens utløp.

Disse medlemmer viser til sine merknader i forbindelse med Stortingets behandling av mediemeldingen (Innst. S. nr. 142 (2001-2002)). Disse medlemmer mener at avviklingen av NRK-monopolet er en av de viktigste hendelser innen media i Norge i siste halvdel av forrige århundre. I eteren har man nå fått valgmuligheter lik det man i lang tid har hatt med hensyn til aviser og blader. Utviklingen av Internett har ytterligere understreket denne utviklingen.

Fremskrittspartiets program og intensjoner hva angår mediepolitikken er følgende:

- Avskaffelse av statlig medievirksomhet som NRK, for slik å sikre uavhengige aktører i media, mangfold og ytringsfrihet.
- Full frihet til å kringkaste/formidle gjennom alle tilgjengelige medier, kun begrenset av straffeloven og konkurranselov.
- Begrensning av eierkonsentrasjoner, private så

vel som statlige, for å hindre monopoldannelse og sikre fri konkurranse, mediemangfold og ytringsfrihet.

- Likestilling av media gjennom fjerning av statlige støtteordninger som pressestøtte og likebehandling med hensyn til momsfratak. Dette for å sikre pressens og medias uavhengighet og den frie meningsdannelse og meningsformidling.
- Konesjoner innenfor medieformidling gis som en formalitet på nøytralt grunnlag og legges ut på anbud der begrenset kapasitet tilsier det.

Disse medlemmer vil markere ytringsfriheten og det frie valg hos forbrukerne som det bærende og mest vesentlige prinsipp i Fremskrittspartiets mediepolitikk. Økningen i radio- og fjernsynstilbudene har gitt oss større muligheter til å velge. Dette viser at frihet i eteren kan stimulere til kvalitet og mangfold. Disse medlemmer ønsker størst mulig grad av frihet i eteren. Disse medlemmer ønsker å legge minst mulig restriksjoner på dem som vil drive radio- og fjernsynsstasjoner. Er det fysisk mulig med hensyn til frekvenser osv., bør konsesjoner gis som en formalitet.

Når det gjelder NRKs rolle som allmennkringkaster, ser disse medlemmer det ikke som noen offentlig oppgave å drive med medievirksomhet. Disse medlemmer har som et langsiktig mål å selge NRK.

Disse medlemmer ønsker en konkurranse-situasjon i radio- og fjernsynsvirksomheten der de enkelte aktører finansierer sin virksomhet, enten gjennom reklame og sponing, eller gjennom abonnements- og betalings-TV-ordninger.

Disse medlemmer vil heller ikke legge begrensninger på den reklamen som sendes, utover det som reguleres i straffeloven.

Det er disse medlemmers syn at det må være et sentralt mål å få fjernet lisensavgiften som NRK innkrever. Dette kan etter disse medlemmers syn gjøres ved gradvis innstramning og effektivisering av NRK, samtidig som man tillater NRK i økende grad å bli en kommersiell aktør gjennom blant annet reklame og sponing. Parallelt med innsporing og økte inntekter fra den kommersielle virksomhet skal lisensavgiften avvikles.

Disse medlemmer registrerer at man fra flere hold har åpnet for en økning av NRK-lisensavgiften. Denne er etter disse medlemmers mening allerede skyhøy - og vi vil på det sterkeste advare mot å tenke i disse baner. Disse medlemmer finner det urimelig at det norske folk skal belastes med byrdene for NRK-ledelsens inkompetanse og manglende styring gjennom mange år.

Disse medlemmer ønsker å slippe radio- og fjernsynsstasjonene fri fra politikernes klamme grep.

Den eneste styring som politikerne bør ha med etermedier, er i tilfelle krisesituasjoner som krig, terrorkatastrofer osv. Men dette kan ikke i seg selv være grunnlaget for at det offentlige og skattebetalerne skal subsidiere enkeltsselskaper i denne bransjen. Kriseberedskap kan utmerket godt løses ved at det undertegnes kontrakter som gir de styrende myndigheter råderett over kringkastingssselskapene ved en krise- eller krigssituasjon.

Når det gjelder det norske folks mulighet til å ta imot NRK2, vil disse medlemmer henvise til at Fremskrittspartiet ved to anledninger i Stortinget har tatt opp krav om at de som ikke kan motta NRK2 skal få redusert sin lisens.

Disse medlemmer registrerer at Fremskrittspartiet står alene om de ovennevnte syn på kringkasting. Dette gikk også klart frem av Stortingets behandling av mediemeldingen. Med bakgrunn i den forholdsvis korte tid som er gått siden behandlingen av mediemeldingen vil disse medlemmer i denne sak ikke gjenta sine mange forslag av prinsipiell karakter.

Disse medlemmer vil imidlertid ta opp enkelte konkrete forslag på noen utvalgte felt.

Komiteens medlemmer fra Sosialistisk Venstreparti mener at departementets beskrivelse av utviklingen innen medieområdet - med en rivende teknologisk utvikling, en økende konvergens og følgene det får for mediene, innholdet i mediene og tilbudet til den enkelte bruker - er en grunnleggende tro på at flere aktører, flere kanaler, flere medier og økt konkurranse, nødvendigvis fører til et kvalitetsmessig bedre tilbud til allmennheten. Departementet uttaler at det ved utformingen av lovforslaget har vært en sentral målsetting at reguleringen i minst mulig grad skal hemme utviklingen på området. Disse medlemmer ser ikke på kringkastingslovgivningen som et middel for å hemme utviklingen, men som et redskap for å kontrollere utviklingen på en måte som gavner allmennheten. Disse medlemmer mener at det er viktig at lovgivningen danner grunnlag for å sikre at medietilbudet skal nå ut til alle. Allmennkringkastingskanalene må sikres adgang i framtidige nettverk og sendeplattformer. Den elektroniske programguiden (EPG) må få en demokratisk utforming. Det blir etter disse medlemmers syn viktig å unngå strategisk utnyttelse av den elektroniske programguiden til krysspromotering av sendinger, som plattformoperatøren selv kan ha økonomiske interesser i for inntjening på bekostning av andre aktører. Utfordringene er mange, men svaret er etter disse medlemmers mening ikke en avregulering, men heller en tilpasning av lovverket for å sikre allmennhetens tilgang til mediene også i framtiden.

Kringkastingsdefinisjonen

Komiteens medlemmer fra Sosialistisk Venstreparti er ikke enig i at kringkastingslovens definisjon av kringkasting i § 1-1 skal presiseres med et samtidighetskrav. Dersom det innføres et slikt samtidighetskrav, vil det i framtiden være en rekke tjenester som tilbys gjennom den elektroniske guiden, og som til forveksling er svært lik det tilbudet som gis gjennom kringkastingsmediene, men som ikke omfattes av kringkastingsloven etter dette. Det vil f.eks. gjelde for "video på bestilling", som kan organiseres slik at det faktisk kun blir en tidsforskyvning tilpasset den enkelte bruker, men ellers til forveksling blir lik den måten mange bruker videoen på i dag for å få sett filmer.

Disse medlemmer mener heller ikke at det er riktig å innskrenke den generelle konsesjonsplikten for drift av kringkasting etter § 2-1, til kun å gjelde kringkasting som formidles via trådløse, bakkebaserte senderanlegg. Både i Sverige og i Storbritannia omfatter den generelle konsesjonsplikten ikke bare trådløse, bakkebaserte senderanlegg, men også radio- og TV-sendinger i sanntid omfattes av loven. Både i Storbritannia, Sverige, Canada og Nederland omfattes radio- og fjernsynssendinger over Internett av kringkastingslovgivningen. Det samme gjelder for "video på bestilling", uavhengig av distribusjonsform. Disse medlemmer mener at det er viktig å opprettholde en lovgivning som omfatter flest av de produktene som presenteres til enhver tid, uavhengig av sendeplattform.

Konsesjon vs. registrering

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Sosialistisk Venstreparti, viser til at Konvergensutvalget foreslo at konsesjonsplikten for kringkastingsvirksomhet bør bortfalle når dagens analoge frekvenser kan frigjøres for digitale sendinger. Utvalget la til grunn at det på dette tidspunkt ikke vil være noen vesentlig knapphet på distribusjonsressurser, og at det derfor heller ikke vil være grunnlag for å opprettholde en egen konsesjonsordning (utover en rent teknisk begrunnet konsesjonsordning som kan forvaltes av telemyndighetene). Utvalget foreslo samtidig at dersom konsesjonsplikten bortfaller, bør denne erstattes av en registreringsplikt som sikrer myndighetene oversikt over hvem som står ansvarlig for sendingene. Av høringsinstansene som kommenterte utvalgets forslag, var de fleste positive.

Departementet har lagt opp til en fleksibel fullmaktshjemmel som åpner for at om det på et senere tidspunkt vil vise seg at en registreringsplikt ikke er nødvendig eller bør begrenses, kan dette gjøres mulig uten lovendring. Flertallet stiller seg positiv til dette.

Flertallet registrerer at kabelnett og satellitt har større kapasitet enn trådløse bakkebaserte senderanlegg. Flertallet er derfor enig i at man opphever konsesjonsplikten for drift av kringkasting som sendes over de sistnevnte plattformene. Denne kan erstattes med registreringsplikt.

Et annet flertall, medlemmene fra Høyre, Fremskrittspartiet og Kristelig Folkeparti, mener at dagens begrensede kapasitet tilsier politiske føringer på tildelinger av kapasitet av konsesjoner, men vil samtidig slå fast at målet om fjerning av konsesjonsplikten når distribusjonsressursene er til stede, bør stå fast. Dette flertallet sier seg tilfreds med at departementet vil vurdere på ny konsesjonsplikten etter som frekvensressursene utnyttes bedre.

Komiteens medlemmer fra Sosialistisk Venstreparti er ikke enig i at konsesjonsplikten for kringkastingsvirksomhet skal bortfalle, når dagens analoge frekvenser kan frigjøres for digitale sendinger. Selv om Konvergensutvalget fremmet et slikt forslag, var det flere høringsinstanser som gav uttrykk for at kapasiteten vil være begrenset også etter at digitaliseringsprosessen er fullført, og at dette tilsier at man viderefører systemet med å pålegge konsesjonærer kulturpolitisk begrunnede innholdsforpliktelser. Av samme grunn vil disse medlemmer derfor også opprettholde tilsvarende konsesjonslover for kabelnett og satellitt, fordi det også på disse distributører bør hvile innholdsforpliktelser. Disse medlemmer viser til at departementet selv uttrykker at det er av den oppfatning at generelle regler andre steder i lovverket ikke i tilfredsstillende grad gir mulighet for å ivareta viktige kulturpolitiske interesser. Disse medlemmer er enig med departementet i at det skal være en regulering av sendinger over det bakkebaserte nettet, men er uenig i at det ikke skal være det i andre plattformer for elektronisk kommunikasjon. Med stor sannsynlighet vil de ulike sendeplattformene digitalt bakkenett, kabelnett, satellitt og telekommunikasjon fungere parallelt i de fleste hjem i framtiden, og den enkelte bruker vil ikke ha noe bevisst forhold til hvilken sendeform som ligger til grunn for en enkelt sending.

Organisering av multiplekseren

Komiteens medlemmer fra Sosialistisk Venstreparti støtter departementet i deres vurdering av ikke å regulere multipleksing i dag, men at Kongen gis fullmakt til å fastsette nærmere bestemmelser om organisering av multiplekseren og multipleksoperatørens virksomhet. Det finnes ingen regulering av dette i dag, og det er vanskelig å forutsi hvordan dette skal utformes nå. Disse medlem-

mer vil samtidig si at det må kunne etableres raskt et reguleringsregelverk, når multipleksingen er operativt og det skulle vise seg uheldige konsekvenser for allmennhetens tilgang til medier.

Formidlingsplikt i kabelnett

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Sosialistisk Venstreparti, vil si seg enig med departementet i at det ikke kan utelukkes at kapasiteten til kabelnettene kan være meget høy om noen år. I så fall vil det være mindre behov for bestemmelser om formidlingsplikt i loven, slik som er tilfellet for formidling av NRKs fjernsynssendinger, TV2s fjernsynssendinger og bakkebasert lokalfjernsyn i dag. Foreløpig er imidlertid kapasiteten i kabelnettet begrenset. Flertallet mener det derfor er for tidlig å oppheve formidlingsplikten. Formålet med bestemmelse om formidlingsplikt er dels å sikre allmennkringkasterne distribusjon, dels å sikre forbrukerne visse rettigheter i forhold til tilbudet i nettet.

Komiteens medlemmer fra Sosialistisk Venstreparti vil opprettholde dagens formidlingsplikt som ligger i kringkastingslovens § 4-3 og kringkastingsforskriften § 4-2. Loven sikrer at de formidlingspliktige programmene skal formidles over kanaler som er tilgjengelige for alle abonnenter i nettet. Disse medlemmer er enige med den delen av Konvergensutvalget som legger til grunn at det antakelig fortsatt vil være slik at kapasiteten i kabelnettene vil variere fra område til område, og at det derfor ikke er gitt at kabelnettene vil være preget av stor kapasitet overalt. En del av Konvergensutvalget viser til at kabelselskapene neppe pådrar seg betydelige kostnader knyttet til å etterleve dagens regler. Selv departementet utelukker ikke at en teknologisk utvikling og større internasjonal konkurranse på programmsiden, gjør at tradisjonelle norske allmennkringkastere kan komme under press.

Disse medlemmer viser til at både Sverige, Danmark og Storbritannia har en omfattende formidlingsplikt i sin kringkastingslovgivning, og at formidlingsplikten øker med kapasiteten, og at det er en større formidlingsplikt i digitale kabelnett enn analoge som har en mer begrenset kapasitet. Disse medlemmer legger særlig vekt på at allmennkringkasterne sikres tilgang til alle distribusjonsplattformer, og at tilgangen omfatter alle tjenester som disse formidler. Disse medlemmer mener at formidlingsplikten bør opprettholdes, og også burde omfatte trådløs distribusjon.

Disse medlemmer fremmer følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen endre kringkastingsloven slik at formidlingsplikten også omfatter trådløs distribusjon."

Norsk rikskringkasting (NRK)

Komiteen merker seg at departementet i proposisjonen tar til orde for å innføre et prinsipielt skille mellom NRK som mottager av kringkastingsavgift og som regulerende myndighet for kringkastingsavgiften. For å oppnå dette foreslår departementet at regelen for fastsetting av forskrifter vedrørende kringkastingsavgift skulle overføres fra NRK til Kongen. Deretter blir myndigheten delegert videre til departementet/et underliggende organ. Komiteen sier seg enig i dette og støtter proposisjonens forslag om revisjon av §§ 8-1, 8-2 og 8-3.

Komiteens medlemmer fra Sosialistisk Venstreparti ser at det kan være nyttig å klargjøre skillet mellom NRK som mottager av kringkastingsavgift og som regulerende myndighet for kringkastingsavgiften. Disse medlemmer mener at det kan være nødvendig med mer åpenhet rundt NRKs økonomiske grunnlag, for å kunne fastsette kringkastingsavgiften på et bedre grunnlag.

Disse medlemmer fremmer følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen vurdere åpne regnskap i NRK, for at Stortinget som en aktiv eier skal ha bedre grunnlag for å sikre driften og sette kringkastingsavgiften på et riktig nivå."

Elektroniske programguider (EPG)

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Sosialistisk Venstreparti, viser til at en elektronisk programguide (EPG) er et hjelpemiddel for TV-seerne til å orientere seg i tilbudet av programmer og tjenester i digitale TV-sendinger. En EPG inneholder bl.a. kanal- og programoversikter, samt søke- og programmeringsmuligheter. Det er ventet at EPG-ene etter hvert også vil inkludere tilbud om andre tjenester enn tradisjonell kringkasting, slik som bank- og billettjenester etc. Sannsynligvis vil EPG-ene få stor innvirkning på den fremtidige bruken av fjernsynsmediet. I dagens situasjon er det vanskelig å si eksakt hvordan utviklingen vil bli.

Flertallet peker på at det på det nåværende tidspunkt er vanskelig å forutsi hvilket faktisk behov det i fremtiden vil bli for å regulere bruken av EPG-er.

I lys av den meget hurtige utviklingen på dette området mener imidlertid et annet flertall, alle unntatt medlemmene fra Fremskrittspartiet og Sosialistisk Venstreparti, at man bør lovfeste en fullmakts-hjemmel slik at departementet har muligheter til å reagere dersom utviklingen går i en uheldig retning. Bakgrunnen for dette er at det vil være meget uheldig dersom uønsket bruk får festnet seg i nettet, før de

nødvendige hjemler er etablert. Dette flertallet støtter således departementets forslag til ny § 2-10.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiets utgangspunkt er at enhver ny regulering skal dekke et konkret faktisk behov. Disse medlemmer viser til at enkelte av høringsinstansene har gitt uttrykk for at det er tvilsomt om det noensinne vil oppstå et reguleringsbehov på dette området. Departementet erkjenner også i proposisjonen at det er stor usikkerhet rundt utformingen av EPG-er og tilsvarende navigeringsverktøy. Følgelig er altså reguleringsbehovet ikke til stede.

Disse medlemmer kan på denne bakgrunn ikke støtte forslaget til ny § 2-10.

Komiteens medlemmer fra Sosialistisk Venstreparti peker på at departementet mener at de elektroniske programguidene (EPG), sannsynligvis vil kunne få en stor innvirkning på den framtidige bruken av fjernsynsmediet, og at utformingen av disse følgelig reiser sentrale kulturpolitiske problemstillinger. Programguidene får en portvaksfunksjon som i prinsippet gjør det mulig å promotere egne programmer og tjenester, på bekostning av andre programmer og leverandører. Disse medlemmer viser til at Konvergensutvalget foreslo at det i kringkastingsloven blir inntatt en generell hjemmel for å regulere utformingen av elektroniske programguider, men at det var for tidlig å foreslå konkrete reguleringsstiltak. Konvergensutvalget la fram sin rapport i 1999.

Disse medlemmer vil peke på at Storbritannia har gjennomført en regulering av EPG-er. Formålet med regelverket er å motvirke at enkelte programmer eller sendinger blir ekskludert eller diskriminert, og unngå utilbørlig bruk av programguidene til krysspromotering av sendinger som plattformoperatøren selv har økonomisk interesse i. I Storbritannia er EPG-er konsesjonspliktige, og ITC (The Independent Television Commission) har laget retningslinjer for utformingen av programguidene. Disse medlemmer mener at det kan være gunstig å vurdere tilsvarende lovverk og regelverk for elektroniske programguider i Norge allerede nå, og ikke vente til problemer oppstår. Disse medlemmer fremmer følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen komme tilbake til Stortinget med en rapport om erfaringer med lov- og regelbruken for EPG-er i Storbritannia, og vurdere hensiktsmessigheten av tilsvarende lov- og regelverk i Norge."

Reklame og sponsorregler

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Sosialistisk Venstreparti, merker seg at

konkrete regler for reklame og sponning ikke foreligger i lovform, men i form av forskrift av 28. februar 1997 nr. 153 om kringkasting. Flertallet merker seg at departementet er innstilt på å gjennomføre enkelte endringer i reglene.

Flertallet mener at all adgang til reklame og sponning i kringkasting må bygge på en balanse mellom forbrukerhensyn og hensynet til de kommersielle reklamefinansierte kanalenes konkurransevne og økonomi. Det må være en klar målsetting å få en så høy grad av publikumsvennlighet som mulig, samtidig som man i minst mulig grad gjør inngripen overfor kringkasterne.

Flertallet viser til komiteens høringer der så vel de kommersielle TV-kanalene og filmregissørene har lagt frem sine syn på spørsmålene knyttet til reklameavbrudd i spillefilm. Sett i et helhetlig mediepolitisk perspektiv mener flertallet etter dette at dagens regler for reklameavbrudd i spillefilm fungerer tilfredsstillende. Flertallet vil særlig understreke den positive betydning TVNorges avtale med en rekke regionale TV-stasjoner har for utviklingen av lokal-TV i Norge.

Flertallet er enig med departementet i at det bør gjelde ulike regler for sponsoridentifikasjon i NRK og i de riksdekkende kommersielle kringkasternes sendinger. Det er imidlertid neppe hensiktsmessig at det gjelder ulike regler for henholdsvis lokale og nasjonale kommersielle aktører. På denne bakgrunn er departementet innstilt på at det blir åpnet for bruk av bevegelige bilder i de kommersielle kringkasternes sponsoridentifikasjon, uavhengig av deres dekningsområde. Flertallet er enig i dette.

Flertallet mener at sponsorer bør kunne identifiseres i programavbrudd, herunder før og etter reklamepauser.

Flertallet mener at regelverket som gjelder NRK skal opprettholdes slik at NRK fortsatt bare skal kunne vise stillbilder som sponsoridentifikasjon. Det vises her til den særstilling NRK har som lisensfinansiert allmennkringkaster.

Et annet flertall, medlemmene fra Høyre, Fremskrittspartiet og Kristelig Folkeparti, mener det i høringene har fremkommet gode argumenter for å åpne for avbrudd i dokumentarprogrammer av 50 minutters lengde, og mener derfor at det bør åpnes for dette. De norske reglene vil dermed bli på linje med de som gjelder i mange andre land Norge utveksler programmer med. Parallele regler vil forenkle arbeidet for så vel import som eksport av dokumentarprogrammer. Dette flertallet vil understreke at bedre eksportmuligheter vil styrke produksjonen av norske programmer, noe som vil være viktig både for oppbyggingen av produksjonsmiljøene og for publikum. Dette fler-

tallet støtter således også departementets forslag om reklameavbrudd i lengre programmer slik det fremgår i proposisjonen.

Dagens regler i Kringkastingsforskriftens § 3-7 angir felles behandling av spillefilmer og fiksjonsbaserte serier og programmer. Dette flertallet mener mye taler for at internasjonalt produserte fiksjonsserier som er produsert med reklameavbrudd, bør kunne åpnes for korte reklameinnslag også i Norge, eksempelvis 30 sekunder. Det å fylle disse avbruddene med reklame, representerer etter dette flertallets oppfatning ikke et inngrep som på noen måte kan sammenlignes med et kunstig innlagt avbrudd i en tradisjonell spillefilm.

Komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet og Senterpartiet ser at det er gode argumenter for å åpne for avbrudd i dokumentarprogrammer av 50 minutters lengde, dersom dette kan føre til økt visning av lange dokumentarer, og større muligheter for salg av slike programmer til utlandet. Disse medlemmer ber departementet vurdere muligheten for en slik endring.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet merker seg at det er en divergens mellom EØS-avtalens TV-direktiv og det norske regelverk - ved at EØS-avtalens TV-direktiv legger opp til en mer liberal praksis. Etter disse medlemmers syn bør det arbeides for at de norske reglene blir tilnærmet like de som fremgår av direktivet.

Disse medlemmer registrerer at departementet vil foreslå at det åpnes for et reklameavbrudd i løpet av en spillefilm. Disse medlemmer støtter dette. Disse medlemmer mener imidlertid også at det må være åpent for at kanaler som ønsker dette kan kjøre reklame i et avbrudd i en spillefilm hvis avbruddet varer i minst 20 minutter, slik dagens nyhetsprogram i TVNorge gjør. Disse medlemmer har merket seg tall fra TV Norge som tyder på at frafallet i et slikt avbrudd ikke er til stede - heller at man får nye seere. Disse medlemmer mener det må være opp til den enkelte kringkaster hvilken av disse løsninger man ønsker å velge.

Disse medlemmer fremmer følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen endre forskrift om kringkasting slik at det åpnes for kortere reklameavbrudd i spillefilmer, samtidig som dagens ordning med reklame i avbrudd som varer minst 20 minutter, opprettholdes."

Når det gjelder spillefilmer, vil disse medlemmer imidlertid understreke at det ideelle vern for åndsverk etter åndsverkloven § 3 fortsatt vil stå fast, og at spørsmålet om reklameavbrudd fortsatt vil

reguleres i avtaler mellom partene - og at rettighets-
havere som nekter reklameavbrudd i sine filmer - har
muligheten til dette etter avtale med TV-selskapet.

Disse medlemmer mener det må tillates re-
klameavbrudd i religiøse program. Disse med-
lemmer mener dette vil kunne styrke livssynskana-
ler som sliter tungt.

Disse medlemmer fremmer følgende for-
slag:

"Stortinget ber Regjeringen endre forskrift om
kringkasting slik at det tillates reklameavbrudd i reli-
giøse program/livssynskanaler."

Komiteens medlemmer fra Sosialis-
tisk Venstreparti mener at departementet prio-
riterer kommersielle hensyn når det foreslås å åpne
for ett reklameavbrudd i spillefilmer. Det er meget
defensivt å foreslå en lovendring som åpner for rekla-
meavbrudd i spillefilmer, fordi det i dagens lovgiv-
ning er et "smutthull" som brukes til å omgå forbudet
mot reklameavbrudd i filmer, under dekke av at det
er et avbrudd for et annet program, for eksempel TV-
Norge. Disse medlemmer vil peke på at det i
Danmark nylig er inngått mediepolitisk forlik som
ikke tillater å avbryte spillefilmer med reklame.
Disse medlemmer fremmer følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen endre kringkastings-
loven slik at det ikke blir tillatt å avbryte spillefilmer
eller dokumentarprogrammer med reklame."

Reklameinnslag på høytidsdager

Komiteens flertall, alle unntatt medlem-
mene fra Fremskrittspartiet, mener det er et naturlig
element i helligdagsfreden at TV-kanalene ikke sen-
der reklame. Disse medlemmer vil derfor anbefale
at dagens regler i kringkastingsforskriftens § 3-3
oppretholdes.

Komiteens medlemmer fra Frem-
skrittspartiet merker seg at etter kringkastings-
forskriftens § 3-3 er det ikke tillatt å sende reklame-
innslag på langfredag, 1. påskedag, 1. pinsedag og 1.
juledag. Disse medlemmer mener at det ikke
kan herske tvil om at den alminnelige oppfatningen
av behovet for "helgefred på TV-skjermen" på slike
høytidsdager er endret. Uansett er det et faktum at de
fleste husstander vil motta et stort antall utenlandsba-
serte kanaler hvor tilsvarende regulering ikke er til
stede. Reklame og kommersielle budskap finnes
dessuten i alle andre medier i disse dager. Regulering-
ene fører således til at formålet med bestemmelsen
bare i liten grad oppnås. Bestemmelsen føles dessu-
ten i vårt multikulturelle samfunn som en særbehand-
ling av de spesifikke kristne helligdager. Disse

medlemmer ber derfor Regjeringen oppheve dis-
se særnorske reglene.

Disse medlemmer fremmer følgende for-
slag:

"Stortinget ber Regjeringen oppheve kringkas-
tingsforskriftens § 3-3, slik at det åpnes for reklame-
innslag på langfredag, 1. påskedag, 1. pinsedag og
1. juledag."

Komiteens medlemmer fra Sosialis-
tisk Venstreparti vil opprettholde kringkas-
tingsforskriftens § 3-3 om å opprettholde helligdags-
freden ved at TV-kanalene ikke sender reklame.
Disse medlemmer ser at det er et sterkt behov
for reklamefrie soner uten kjøpepress på helligdager,
der mange familier eller andre er samlet til sosialt
samvær.

Sponsing av barneprogrammer

Etter kringkastingsforskriftens § 3-11 kan ikke
barne- og ungdomsprogrammer sponses av fysiske
og juridiske personer som har til formål å drive nær-
ingsvirksomhet. Komiteens flertall, alle unntatt
medlemmene fra Sosialistisk Venstreparti, mener
dette forbudet bør opprettholdes.

Komiteens medlemmer fra Sosialis-
tisk Venstreparti vil opprettholde forbudet i
kringkastingsforskriftens § 3-11. Her kan ikke bar-
ne- og ungdomsprogrammer sponses av fysiske og
juridiske personer som har til formål å drive nærings-
virksomhet. Etter disse medlemmers syn må
det jobbes mer aktivt for å motvirke det kommersiel-
le kjøpepresset barn og unge blir utsatt for.

Nyborg-utvalget som laget NOU 2001:6 "Opp-
vekst med prislapp", sier det er viktig å bevare NRK
som reklamefri sone og som en kanal som represen-
terer noe annet på innholdssiden enn det andre kom-
mersielle kanaler gjør. I mediemeldingen St.meld. nr.
57 (2000- 2001), jf. Innst. S. nr. 142 (2001- 2002),
fremmet Sosialistisk Venstreparti følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen finne ut av hvordan
lovverket som skal hindre reklame rettet mot barn og
unge i Norge, kan implementeres og gjelde kabel,
bredbånd, satelittanlegg og digitalt bakkenett."

Dette forslaget ble nedstemt.

Lokalkringkasting

Komiteens flertall, alle unntatt medlem-
mene fra Sosialistisk Venstreparti, ser fremveksten
av lokal-TV som en berikelse for det norske samfun-
net. Dette er viktig som nyhetskilde og identitetsska-
pende faktorer. Flertallet ser bransjens behov for
et fortsatt formalisert samarbeid mellom lokalfjern-
syn og de riksdekkende fjernsynskanalerne - og er

glad for at samarbeidet mellom TVNorge og de fleste lokalfernysyn nå ser ut til å bli videreført.

Flertallet mener lokalfernysyn er en mulighet for lokale og regionale aktører innenfor kultur, livs-syn, næring og samfunn, å skape og bygge nettverk, skaffe oppmerksomhet og ivareta regional og lokal identitet. Befolkningen får en formidlingskanal som angår deres eget nærområde, og kan bidra til økt engasjement lokalt.

Når det gjelder liberalisering av reglene for sponsoridentifikasjon i lokal-TV, viser flertallet til eget punkt om dette i denne innstilling.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet mener at ikke minst når det gjelder lokalpolitikk, kan lokalfernysyn være en arena for aktuelle saker på hjemstedet som bidrar til økt interesse for politikk generelt. Disse medlemmer viser til at komiteen har hatt Norsk Forbund for Lokalfernysyn inne til høring, og at det her fremkom ønske om en prøveordning for politisk reklame i lokalfernysyn ved kommune- og fylkestingsvalget høsten 2003. Disse medlemmer mener at det ikke kan være rasjonelle grunner til å behandle nettstedet, lokale aviser, radiostasjoner og lokal-TV forskjellig mht. hva de skal ha lov å sende av reklame. Det synes åpenbart at det reklamefinansierte inntektsgrunnlaget er avgjørende for uavhengig lokalkringkastings virksomhet.

Disse medlemmer ber på denne bakgrunn Regjeringen legge til rette for en prøveordning med politisk reklame i lokalfernysyn ved kommune- og fylkestingsvalget høsten 2003.

Disse medlemmer fremmer følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen legge til rette for en prøveordning med politisk reklame i lokal-TV ved kommune- og fylkestingsvalget 2003."

Komiteens medlemmer fra Sosialistisk Venstreparti vil nevne at ved siste gjennomgang av sponsering i kringkastingen (Ot.prp. nr. 63 (1998-1999), jf. Innst. O. nr. 15 (1999-2000)), gikk stortingsflertallet imot departementets forslag om å tillate at kommersielle kringkastere skulle få identifisere sine sponsorer med bevegelig bilde, mens NRK bare skulle få identifisere sine sponsorer med ikke-bevegelig bilde, fordi det bør trekkes klarere skiller mellom hva som er ordinær reklame og sponsering.

I forbindelse med behandlingen av mediemeldingen (St.meld. nr. 57 (2000-2001), jf. Innst. S. nr. 142 (2001-2002)), gikk Sosialistisk Venstreparti imot stortingsflertallet, som gikk inn for å tillate at det skulle brukes bevegelige bilder ved identifikasjon av sponsorer i lokalfernysynets egenproduserte sendinger. Disse medlemmer peker på at departemen-

tet nå bruker dette som en begrunnelse for at det ikke er hensiktsmessig at det gjelder ulike regler for hhv. lokale og nasjonale kommersielle aktører, og øker dermed reklamepresset ytterligere. Disse medlemmer vil minne om at i behandlingen av Vederlag for konsesjon i kringkastingen (Ot.prp. nr. 19 (2001-2002), jf. Innst. O. nr. 21 (2001-2002)), fremmet Sosialistisk Venstreparti forslag om at konsesjonsavgiften for TV2 skulle øremerkes til film- og TV-produksjoner og tilskudd til lokalkringkasting. Disse medlemmer mener at dette forslaget ville redusere behovet for reklameinntekter for lokalkringkastingen.

Sladding av sendinger

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet viser til at et flertall i Konvergensutvalget har fremmet ønske om å oppheve bestemmelsene i kringkastingslovens § 4-5 som gir myndighetene adgang til å legge ned forbud om videresending av visse programkategorier. Denne adgangen gjelder bl.a. erotikk som sladdes. Dette forslaget er ikke fulgt opp av departementet. Disse medlemmer støtter flertallet i Konvergensutvalget og ber Regjeringen endre § 4-5.

Disse medlemmer fremmer følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen endre kringkastingsforskriftens § 4-9 slik at filmer med normal seksuell aktivitet kan vises uten sladd i norske kabelnett."

Komiteens medlemmer fra Sosialistisk Venstreparti støtter departementet som foreslår å opprettholde bestemmelsene i kringkastingslovens § 4-5 som gir myndighetene adgang til å legge ned forbud om videresending av visse programkategorier. Disse medlemmer viser til at det forbudet dreier seg om er videresending av programmer som strider mot norsk lov, f.eks. programmer med ulovlig pornografisk og voldelig innhold etc.

Forslag knyttet til lovstrukturen på området

Komiteens medlemmer fra Sosialistisk Venstreparti mener det er for tidlig å regulere mediemarkedet med en samlet lov. Disse medlemmer merker seg at Konvergensutvalget har uttalt at det på sikt bør være en målsetting at det utarbeides en samlende informasjons- og kommunikasjonsteknologilov, når alle IKT-sektorene har fått et felles grunnlag i digital teknologi.

Disse medlemmer viser til Sosialistisk Venstrepartis merknader til mediemeldingen (St.meld. nr. 57 (2000-2001), jf. Innst. S. nr. 142 (2001-2002)), med følgende innhold:

"Komiteens medlemmer fra Sosialistisk Venstreparti viser til at begrepet konvergens forklarer utviklingen i retning av digitaliseringen av produksjonen og distribusjonen av medieinnhold, som innebærer at sektorgrensene mellom kringkasting, tele og IT beveger seg mot en tett sammenvevet informasjons- og kommunikasjonssektor."

Disse medlemmer viser til at et flertall bestående av Sosialistisk Venstreparti, Arbeiderpartiet, Fremskrittspartiet og Senterpartiet i Budsjett-innst. S. nr. 2 (2001-2002) mener at konvergens skaper nye utfordringer i forhold til det å regulere eierskapskonsentrasjonen, og hindre at noen aktører i markedet skal være dominerende i flere ledd av produksjon, innhold og distribusjon av medier. Gjennom konvergensutviklingen er det et særlig press på et reguleringssystem, som er basert på klare og entydige grenser mellom ulike sektorer og medier. Disse medlemmer har også merket seg behovet for en gradvis omlegging fra et mer vertikalt reguleringssystem til et mer horisontalt system. Disse medlemmer peker på at et grunnleggende prinsipp for en horisontal tilnærming er at aktører som befinner seg på samme ledd i verdikjeden, skal reguleres innenfor ett og samme lovverk. Det kan være med på å sikre at aktører som konkurrerer i samme marked, konkurrerer på mest mulig like vilkår. Dette kan vise seg å bli særlig relevant i forhold til regulering av distribusjonsnett, som følge av at ulike infrastrukturer blir konkurrerende eller supplerende. Med den digitale utviklingen blir det stadig lettere for en dominerende aktør både å stå for innhold og distribusjon.

Disse medlemmer fremmer derfor følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen fremme forslag om endringer i tele- og kringkastingsloven, med tanke på en rendyrking av ansvarsforhold slik at innhold og distribusjon blir holdt fra hverandre."

Disse medlemmer har merket seg at konkurranseloven har en medie- og teknologinøytral utforming. Praktiseringen av lovens bestemmelser tilpasses endringene i markedsforholdene. Flertallet i Budsjett-innst. S. nr. 2 (2001-2002), Arbeiderpartiet, Fremskrittspartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, viste til en tendens av at sektorspesifikk regulering bl.a. på teleområdet blir mindre, med unntak for områder hvor spesielle kulturpolitiske hensyn tilsier noe annet.

Disse medlemmer fremmer på denne bakgrunn følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen vurdere om konkurranseloven og andre lover som regulerer medieområ-

det, opprettholder og ivaretar den utviklingen Stortinget til enhver tid vedtar."

Abonnementsvalg i kabelnett

Komiteens medlemmer fra Sosialistisk Venstreparti støtter departementet som konstaterer at abonnementsvalg i kabelnett har fungert tilfredsstillende. Disse medlemmer vil peke på at UPC som begrunnelse for sitt ønske om å oppheve bestemmelsene om abonnementsvalg, sier følgende:

"...at valgordningen fratrar kabeloperatørene forhandlingsretten overfor kringkasterne, at dette skaper en risiko for høyere pris på grunnpakken enn nødvendig, og at høy pris kan relateres til tilbudet av enkelte kanaler som et stort mindretall ikke en gang har noe spesielt ønske om å få tilgang til."

Disse medlemmer mener at denne argumentasjonen i seg selv viser at abonnementsvalget sikrer en bredde i programtilbudet i kabelnettet, som ikke ville bli tilgjengelig uten bestemmelsene om abonnementsvalg (kringkastingsloven § 4-4, jf. Kringkastingsforskriften § 4-3).

3. FORSLAG FRA MINDRETALL

Forslag fra Fremskrittspartiet:

Forslag 1

Stortinget ber Regjeringen endre forskrift om kringkasting slik at det åpnes for kortere reklameavbrudd i spillefilmer, samtidig som dagens ordning med reklame i avbrudd som varer minst 20 minutter, opprettholdes.

Forslag 2

Stortinget ber Regjeringen endre forskrift om kringkasting slik at det tillates reklameavbrudd i religiøse program/livssynskanaler.

Forslag 3

Stortinget ber Regjeringen oppheve kringkastingsforskriftens § 3-3, slik at det åpnes for reklameinnslag på langfredag, 1. påskedag, 1. pinsedag og 1. juledag.

Forslag 4

Stortinget ber Regjeringen legge til rette for en prøveordning med politisk reklame i lokal-TV ved kommune- og fylkestingsvalget 2003.

Forslag 5

Stortinget ber Regjeringen endre kringkastingsforskriftens § 4-9 slik at filmer med normal seksuell aktivitet kan vises uten sladd i norske kabelnett.

Forslag fra Sosialistisk Venstreparti:*Forslag 6*

Stortinget ber Regjeringen endre kringkastingsloven slik at formidlingsplikten også omfatter trådløs distribusjon.

Forslag 7

Stortinget ber Regjeringen vurdere åpne regnskap i NRK, for at Stortinget som en aktiv eier skal ha bedre grunnlag for å sikre driften og sette kringkastingsavgiften på et riktig nivå.

Forslag 8

Stortinget ber Regjeringen komme tilbake til Stortinget med en rapport om erfaringer med lov- og regelbruken for EPG-er i Storbritannia, og vurdere hensiktsmessigheten av tilsvarende lov- og regelverk i Norge.

Forslag 9

Stortinget ber Regjeringen endre kringkastingsloven slik at det ikke blir tillatt å avbryte spillefilmer eller dokumentarprogrammer med reklame.

Forslag 10

Stortinget ber Regjeringen fremme forslag om endringer i tele- og kringkastingsloven, med tanke på en rendyrking av ansvarsforhold slik at innhold og distribusjon blir holdt fra hverandre.

Forslag 11

Stortinget ber Regjeringen vurdere om konkuranseloven og andre lover som regulerer medieområdet, opprettholder og ivaretar den utviklingen Stortinget til enhver tid vedtar.

4. KOMITEENS TILRÅDING

Komiteen har ellers ingen merknader, viser til proposisjonen og rår Odelstinget til å gjøre slikt

vedtak til lov

om endringer i lov 4. desember 1992 nr. 127 om kringkasting

I

I lov 4. desember 1992 nr. 127 om kringkasting gjøres følgende endringer:

§ 1-1 første ledd skal lyde:

Med kringkasting menes utsending av tale, musikk, bilder og liknende med radiobølger eller over tråd, ment *eller egnet* til å mottas direkte og *samtidig* av allmennheten.

§ 1-1 sjette ledd skal lyde:

Kongen avgjør tvilstilfelle i denne paragrafen. *Kongen eller den Kongen bemyndiger kan i særlige tilfeller helt eller delvis unnta en tjeneste fra loven.*

§ 1-2 fjerde ledd oppheves

Overskriften § 2-1 skal lyde:

Konsesjonsplikt, konsesjonsmyndighet, *registreringsplikt* m v.

§ 2-1 første ledd skal lyde:

Norsk rikskringkasting har rett til å drive kringkasting. Andre enn Norsk rikskringkasting må ha konsesjon for å drive kringkasting eller lokalkringkasting *som formidles via senderanlegg som er konsesjonspliktige etter § 2-2*. Konsesjon skal være tidsavgrenset.

§ 2-1 tredje ledd skal lyde:

For drift av kringkastings- eller lokalkringkastingsvirksomhet som ikke er konsesjonspliktig etter første ledd, kreves det at kringkasteren er registrert hos offentlig myndighet. Kongen kan i forskrift gi nærmere regler om registreringsplikten.

Nåværende tredje til femte ledd blir fjerde til nytt sjette ledd.

§ 2-2 første ledd skal lyde:

Opprettelse eller drift av *trådløse, bakkebaserte senderanlegg som hovedsakelig vil bli benyttet til kringkasting eller nærkringkasting eller videresending av kringkasting eller nærkringkasting* krever konsesjon fra departementet eller den departementet

bestemmer. *Konsesjon gis i forbindelse med tildeling av frekvenskapasitet i medhold av lov 23. juni 1995 nr. 39 om telekommunikasjon (teleloven).*

§ 2-2 tredje ledd oppheves.

Ny § 2-10 skal lyde:

§ 2-10 *Elektroniske programguider*

Kongen kan gi nærmere regler om drift og utforming av elektroniske programguider eller tilsvarende navigeringsverktøy.

§ 4-3 første ledd skal lyde:

Kongen kan i forskrift gi regler om at visse kringkastingssendinger skal videresendes *i nett som kan formidle kringkasting*. *Kongen kan gi regler om de nærmere vilkår for formidlingen*. Statens medieforvaltning kan i særlige tilfeller redusere tallet på formidlingspliktige kringkastingssendinger.

§ 8-1 annet ledd skal lyde:

Overdragelse av mottaker skal meldes til Norsk rikskringkasting. *Kongen gir forskrift om meldeplikt og unntak fra meldeplikt.*

§ 8-2 første ledd skal lyde:

Innførsel og innenlandsk salg, utleie eller utlån av kringkastingsmottaker, herunder antenner, skal

meldes til Norsk rikskringkasting. *Kongen gir forskrifter om meldeplikt og unntak fra meldeplikt.*

§ 8-2 annet ledd oppheves

Nåværende § 8-2 tredje ledd blir § 8-2 annet ledd.

Nåværende § 8-2 fjerde ledd blir § 8-2 tredje ledd og skal lyde:

Det kan føres kontroll med at meldeplikten i *første ledd* blir holdt. Til dette formål kan det i den utstrekning det er nødvendig kreves innsyn i registrerte regnskapsopplysninger, regnskapsmateriale, avtaler og andre dokumenter av betydning for kontrollen og tilgang til lokaler hvor avgiftspliktig materiell blir produsert, oppbevart eller omsatt.

Nåværende § 8-2 femte ledd blir § 8-2 fjerde ledd.

§ 8-3 andre og tredje ledd skal lyde:

Kongen gir forskrift om innkreving av avgifter og renter.

Kongen kan ved forskrift eller enkeltvedtak frita helt eller delvis for avgifter og renter når særlige grunner tilsier det.

§ 8-3 fjerde ledd oppheves.

II

Loven trer i kraft straks.

Oslo, i familie-, kultur- og administrasjonskomiteen, den 28. november 2002

Sonja Irene Sjøli
leder

Ulf Erik Knudsen
ordfører

Trond Giske
sekretær

Vedlegg 1**Brev fra familie-, kultur- og administrasjonskomiteén til Kultur- og kirke departementet v/statsråden, datert 22. oktober 2002****Otp. nr. 107 (2001-2002) om konvergens**

For å kunne behandle Ot.prp. nr. 107 om lov om endringer i lov 4. desember 1992 nr. 127 om kringkasting, konvergens mv, ønsker komiteen å få svar på nedenforstående spørsmål.

De tekniske muligheter for kringkasting og øvrig formidling av digitalt innhold har gjennomgått en rivende utvikling de siste år. Det er lite som tyder på at denne utviklingen vil bremse opp eller stoppe. Derimot er det mye som tyder på at den vil fortsette med uforminsket styrke og uten at noen er forunt å se i hvilken retning. Det kan synes som om proposisjonen ikke tar tilstrekkelig hensyn til de gråsoner som allerede har oppstått, og kanskje vil oppstå, som følge av de tekniske muligheter.

1. Hvordan skal § 1-1 tolkes i forhold til:

- a) Hva med signaler som utsendes over trådløse optiske nettverk (infrarøde, etc)?
- b) Er signaler egnet til samtidig mottak hvis de blir sendt ut *raskere* enn de kan forbrukes?
- c) Er signaler egnet til samtidig mottak hvis den teknologiske standarden gjør alminnelig utsending av innhold for lokal lagring før eventuell avspilling? Utviklingen går så fort at her kan vi forestille oss at brukeren mottar hundrevis, kanskje tusenvis av programmer samtidig med andre, men at alle forbruker innholdet når de selv ønsker.
- d) Når må det være samtidighet for at det skal være kringkasting? I utsending fra sender, ved mottak til sentrale servere, ved mottak til lokale servere (kanskje plassert i borettslag og lignende), ved mottak til brukeren, eller ved avspilling av brukeren?
- e) Hvor går grensen mellom samtidighet og på bestilling? Det kan tenkes at mange mottakere bestiller et program for leveranse samtidig. Hva om sender begrenser antall tidspunkt de sender program til de som har bestilt?
- f) Er signalene ment for allmennheten hvis de sendes ut over et VPN (Virtual Privat Network)? Mange firmaer og andre virksomheter har eller er forventet å opprette slike over åpne nettverk.
- g) Hvor godt må VPN være skjermet fra allmennheten for å ikke rette seg mot allmennheten? Er det godt nok med abonnementsordning, eller må VPN krypteres? Og i tilfelle hvor god må krypteringen være? Hvordan definerer man krypteringen - i antall bits - og hvordan kan en slik definisjon

fungere over tid når krypteringsteknikk forandrer seg samtidig med en kontinuerlig økning i datakraft?

2. Hvordan skal § 2-1 tolkes i forhold til:

- a) I hvor stor utstrekning må den virksomheten som antas registreringspliktig ha sin virksomhet i Norge? Er det avgjørende hvor virksomheten har sin eventuelle redaksjon, sin øvrige stab, sitt teknisk utstyr (og i tilfelle hvor mye av det, eller hvilke komponenter av det: produksjonsutstyr, sendere, PCer, routere, LAN, WAN, etc), sitt Internett-domene registrert, sitt publikum, sin juridiske tilhørighet?
- b) Hva for eksempel med en ideell organisasjon, hjemhørende i Norge, som sender medlemmenes digitale film direkte på nett, uten å redigere, fra en server plassert i utlandet?

3. Hvordan skal § 2-2 tolkes i forhold til:

- a) Trådløse, bakkebaserte senderanlegg som ellers ikke er konsesjonsbelagte? Eksempler her er Bluetooth, WLAN (802.11b og 802.11a), og andre nye standarder. Selv med kort rekkevidde kan disse brukes til "kringkasting".

4. Hvordan skal § 2-10 tolkes i forhold til:

- a) Gjelder denne paragrafen kun elektroniske programguider som sendes ut fra samme sender, sammen med programsignalene? Hva med programguider som har uavhengig redaksjon, men blir distribuert sammen med programsignalene av en uavhengig distributør?
- b) Gjelder denne paragrafen elektroniske programguider som kun dekker deler av de signaler som sendes fra norske kringkastere?
- c) Gjelder denne paragrafen elektroniske programguider som er individuelt programmerbare (altså at brukeren selv kan bestemme innhold i guiden, formen på den, funksjonaliteten i den, etc)?

Komiteen ber for øvrig om statsrådets kommentarer til brev fra Norsk Forbund for Lokal-TV til statsråden av 14. oktober 2002, med kopi til komiteen.

Av hensyn til sakens framdrift bes det om svar så snart som mulig. Vi kan opplyse at saksordfører tar sikte på å legge frem 1. utkast til innstilling i saken 5. november 2002.

Vedlegg 2**Brev fra Kultur- og kirke departementet til familie-, kultur- og administrasjonskomiteen,
datert 29. oktober 2002****Spørsmål til Ot.prp. nr. 107 om
konvergens***Innledning*

Kultur- og kirke departementet viser til brev av 22. oktober 2002 fra Familie-, kultur- og administrasjonskomiteen. Vi besvarer fortløpende spørsmålene som reises. Som en generell kommentar vil departementet vise til side 6 i proposisjonen hvor det sies:

"Ved revisjon av lovgivningen på kringkastingssektoren er det et spørsmål om hvor langt man skal gå i å forskuttere mulige fremtidige endringer i rammebetingelser som teknologi, markedsutvikling og internasjonale avtaler. (...) Det er (...) grunn til å understreke at lovgivningen ikke bare kan rette seg mot en tenkt fremtidig utvikling, men også må fungere i dagens situasjon."

Det er viktig å understreke at det i tilknytning til enhver lov kan oppstå tolkingsspørsmål. Det lar seg ikke gjøre gjennom proposisjonen å avklare alle grensetilfeller som kan dukke opp. Når departementet nedenfor forsøker å besvare komiteens spørsmål må det tas i betraktning at en del av spørsmålene er meget konkrete og forutsetter et visst innslag av tolking av den aktuelle lovbestemmelse.

Når det gjelder forslaget til ny kringkastingsdefinisjon viser departementet også til proposisjonen side 10, første spalte hvor det står:

"Departementet kan se at det også etter lovforslaget vil oppstå tvilstilfeller. Dette skyldes imidlertid først og fremst at tjenestetilbudet er så sammensatt og mangfoldig at det vil forekomme vanskelige grensetilfeller uansett hvordan definisjonen utformes."

Når det gjelder forslaget til justering av kringkastingsdefinisjonen i forslaget § 1-1 er det viktig å merke seg at dette først og fremst er en presisering av gjeldende rett. Noe av formålet bak å bygge på etablerte begreper er at tidligere forarbeider, teori og praksis fortsatt er relevant for tolkingen av bestemmelsen.

For øvrig bygger definisjonen på definisjonen i EØS-avtalens TV-direktiv. Om definisjonen innnevres eller utvides står man derfor i fare for å bryte med Norges internasjonale forpliktelser.

Til spørsmål 1 a

Trådløse, optiske nettverk som for eksempel baserer seg på infrarøde stråler har normalt meget kort rekkevidde. Det er lite praktisk å tenke seg at et trådløst

optisk nettverk benyttes til masseutsendelse til en ubestemt krets av personer. Om bedriftsintern distribusjon vises det til svaret på spørsmål 1 f nedenfor.

Prinsipielt er det imidlertid ikke avgjørende hvilken trådløs teknologi nettet baserer seg på. I prinsippet spiller det derfor ingen rolle for definisjonen om nettet baserer seg på optisk overføring eller radiobølger. Hvis de andre vilkårene i definisjonen er oppfylt, vil dette være kringkasting.

Til spørsmål 1 b

Ja, signalene er egnet for samtidig mottak selv om de mottas raskere enn de kan forbrukes. Dette følger av uttalelsen på side 25, første spalte i proposisjonen. Her sies det at det er mottaket som er det sentrale, ikke forbruket.

Til spørsmål 1 c

Selv om den teknologiske standarden gjør det alminnelig med utsending av innhold for lokal lagring før avspilling, vil det kunne regnes som kringkasting. På side 25, første spalte i proposisjonen sies det:

"Det avgjørende er tidspunktet når seernes mottaksutstyr tar imot eller eventuelt lagrer tjenesten. Er digitale dekodere utstyrt med lagringsmuligheter, vil brukerne selv, på et eget valgt tidspunkt kunne hente opp programmer som er lagret lokalt i egen dekode. (...) Slike tjenester vil kunne fremstå som interaktive for brukerne, men vil rettslig sett være kringkasting. Dette gjelder selv om man rent hypotetisk ser for seg at flertallet av brukerne etter hvert endrer sine TV-varner ved at man ikke lenger følger sendinger i sanntid."

Det må bemerkes at selv om slik utsending som omtales i spørsmålet nok kan tenkes, går ikke utviklingen på området like raskt som man tidligere antok. Departementet antar derfor at det kan gå relativt lang tid før slik utsending som beskrives blir alminnelig i større målestokk. Departementet uttaler på side 6, andre spalte i proposisjonen at,

"Det er likevel grunn til å understreke at lovgivningen ikke bare kan rette seg mot en tenkt fremtidig utvikling, men også må fungere i dagens situasjon. En noe avventende holdning gjør det mulig å unngå reguleringer som teknologien må vokse seg inn i."

Hvis utviklingen gjør det naturlig å holde visse tjenester utenfor kringkastingsloven, kan det gjøres med hjemmel i forslaget § 1-1, 6. ledd. På side 9, andre spalte i proposisjonen sies det:

"(...) Omfanget av slike tjenester er foreløpig beskjedent. Det vil være et skjønnsspørsmål hvilke tjenester som i utgangspunktet formidles som kringkasting, men som eventuelt kan anses å være så fjernt fra tradisjonell kringkasting at de ikke bør omfattes av definisjonen. Det er vanskelig å ta stilling til dette før man har sett konkrete eksempler på de tjenester det siktes til. Utviklingen bør derfor ses an og heller vurderes under unntakshjemmelen i § 1-1, 6. ledd (...)."

Til spørsmål 1 d

I proposisjonen side 25, første spalte står det følgende:

"Av passusen "ment eller egnet til å mottas direkte og samtidig" følger det at tidspunktet for når bruket av tjenesten rent faktisk skjer er uten prinsipiell betydning. Det avgjørende er tidspunktet når seernes mottaksutstyr tar imot eller eventuelt lagrer tjenesten."

Av de alternativene som skisseres i spørsmålet er det derfor "ved mottak til brukeren" som er det korrekte svar.

Til spørsmål 1 e

Bestillingstidspunktet er ikke relevant i forhold til definisjonen. Det avgjørende er tidspunktet for når brukeren mottar tjenesten, jf ovenfor. Hvis utsenderen sender ut programmer til alle som har bestilt samtidig, vil situasjonen kunne bli identisk med den som er beskrevet under svaret på spørsmål 1 c. Dette vil altså kunne regnes som kringkasting.

Til spørsmål 1 f

Allmennetskriteriet er ikke nytt. Det har lenge vært en del av kringkastingsdefinisjonen. I og med at allmennetskriteriet ikke er blitt korrigert, har departementet ikke funnet grunn til å knytte særskilte merknader til dette begrepet i proposisjonen. Det er bevisst fra departementets side at endringsforslaget bygger på den tradisjonelle definisjonen jf. uttalelsen på side 10, andre spalte i proposisjonen. Dette gjør at teori og praksis til nå fortsatt er relevant. Når det gjelder for eksempel bedriftsintern kommunikasjon, har det normalt ikke vært vanlig å betrakte slike sendinger som en sending til allmennheten. Det avgjørende for om en slik sending er rettet mot allmennheten, vil være sendingens innhold. Er dette eksempelvis faglig/saklig relevant for bedriftens tilsatte, vil det ikke være en sending rettet mot allmennheten.

Til spørsmål 1 g

Et Virtual Privat Network vil normalt være skjermet mot allmennheten på en eller annen måte. I så tilfelle er ikke det som distribueres i nettet "ment" til å distribueres til en allmennhet. Sendinger i slike nett vil normalt være skjermet gjennom kryptering e.l.

For at uvedkommende skal få tilgang til sendingene, vil krypteringskoden måtte brytes, noe som normalt vil være et lovbrudd. Selv uten kvalifisert skjerming av et VPN vil ikke sendingene i nettet være å betrakte som kringkasting.

Hvis skjermingen bygger på en abonnementsløsning vil det bero på en vurdering av allmennetskriteriet om tjenesten er kringkasting. Hvis det er en allmennhet som tilbys abonnement, kan tjenesten være å betrakte som kringkasting. Dette forutsetter blant annet at det kan identifiseres en kringkaster som står redaksjonelt ansvarlig for sendingene i nettet, jf. kringkastingsloven § 1-1, tredje ledd.

Til spørsmål 2 a

Norsk lovgivning, herunder forslaget § 2-1 gjelder ethvert selskap underlagt norsk jurisdiksjon. Selskaper som ikke ligger under norsk jurisdiksjon vil ikke være omfattet. Problemstillingen blir derfor hvilke kringkastingselskaper som regnes for å være under norsk jurisdiksjon. Dette reguleres av EUs TV-direktiv. Jurisdiksjonsbestemmelsene i direktivet er implementert i kringkastingsforskriften § 11. Hovedprinsippene er at et kringkastingselskap regnes for å ligge under norsk jurisdiksjon hvis det har sitt hovedkontor i Norge, og de redaksjonelle avgjørelsene tas i Norge. Det siste forutsetter normalt at redaksjonen og ansvarlig redaktør er stasjonert i Norge. Det kan også ha betydning for jurisdiksjonsspørsmålet om en betydelig del av selskapets ansatte holder til i Norge. Jurisdiksjonsreglene er det gjort detaljert rede for i Ot.prp nr. 2 (1999-2000) om gjennomføring av endringsdirektiv 97/36/EF.

Til spørsmål 2 b

Hvis det her siktes til jurisdiksjonsspørsmålet, så vil organisasjonen ligge under norsk jurisdiksjon hvis redaksjonelle avgjørelser tas i Norge, eller hvis hovedkontoret ligger i Norge. I så fall vil kravet til registrering i § 2-1 i prinsippet gjelde. Hvor serveren befinner seg er ikke under noen omstendighet relevant. For øvrig må utsendingen vurderes opp mot kravene i kringkastingsdefinisjonen i § 2-1. Det må også vurderes om organisasjonen kan betraktes som kringkaster etter § 1-1, tredje ledd.

Til spørsmål 3

Departementet vil bemerke at slike nett med kort rekkevidde i mange tilfeller ikke kunne nå ut til en allmennhet. I høyden vil det dreie seg om en større begrenset krets, for eksempel ansatte i et firma. Derfor kan spørsmålet om forholdet til kringkastingsdefinisjonen bli noe teoretisk. Definisjonen i § 2-2 er imidlertid nøytral i forhold til hva slags trådløs teknologi bakkesenderne benytter. Hvis slike sendere

som omtales i spørsmålet "hovedsakelig vil bli benyttet til kringkasting" (vår understrekning) vil de være omfattet av konsesjonsplikten i § 2-2.

For øvrig vil departementet gjøre det klart at mobiltelefoninettene faller utenfor definisjonen og konsesjonsplikten, jf proposisjonen side 27, første spalte.

Spørsmål 4 a

Hjemmelen er ikke begrenset til en bestemt type programguide, eller en bestemt distributør av slike tjenester. Det sentrale for bruk av hjemmelen er å ivareta de formål den skal sikre. Begrensningene vil i stedet ligge i at man unnlater å bruke hjemmelen. På side 27 i proposisjonen sies det:

"Det er meningen at myndighetene først skal overlate til markedet å finne frem til hensiktsmessige

løsninger og at man skal være varsomme med å gripe inn."

Spørsmål 4 b

Ja. Det vises til svaret ovenfor. Hjemmelen er ikke begrenset til en bestemt type programguide.

Spørsmål 4 c

Ja. Det vises til svaret ovenfor. Hvis brukerens valgfrihet er reell vil det ikke være grunnlag for inngrep. Det er ikke ønskelig å styre brukernes adferd, og dette er neppe heller mulig.

Kopi av vårt svar på brev av 14. oktober 2002 fra Norsk Forbund for Lokal-tv vil bli oversendt komiteen så snart det er sendt fra departementet.